

גנזי חיים

כוונות הסעודה

ויחודים שונים

מאת תלמידי הרה"ג רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

סדר כוונות הסעודה

(כולל ברכת המזון בקיצור/מ"ב

בנוסה עה"מ ו ספרד)

כוונת טבילת הלחם במלח

בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא.
 זכותא הוא זווג השערות שבנוצר ונקח, ש-שער ענינו גבורה - רי"ו,
 ו-ב' פעמים רי"ז ע"ה, עולה זכות.

מזלא הוא בגימטריא ג' הוי"ת, שהוא אור הנמשך ממוחא סתימאה דא"א,
 א. למצח והפנים, ומשם ל-נוצר (מזל ה-ח'),
 ב. לדיקנא דא"א, ומשם ל-ונקה (מזל הי"ג).

ג' הוי"ת של נוצר נקרא לחם ג' הוי"ת של ונקה נקרא מלח

יהוה יהוה יהוה **יהוה יהוה יהוה**

בגי' מזלא

בגי' מזלא

וכשיטבול ה-לחם [נוצר], ב-מלח [ונקה], יכוין לזווגם

מקורות: ספר הליקוטים דף ט"ז אמצע ע"ג, ובדף ט"ז סוף ע"א הזכיר בעיקר מזוני,
 וכן הוא בנה"ש דף מ"ז ע"ב ד"ה לחם.

יש לטבול הלחם במלח ג' פעמים (עי' מעין החכמה דף ב' ע"ב בסוף ש' היחודים, ובא"ח).

(שער המצוות פ' עקב, בניהו דף ט"ו ע"ב, ע"פ הגהות הבא"ל ח"ד דף ג')

יכוין בכללותו להמשיך שפע ומזון מחיצוניות או"א לזו"ן. ולהמשיך שפע ומזון מיצירה לעשיה. ולברר הטוב שבמאכל, ולברר ניצוצי הקדושה המעורבים בו על ידי חטא אדם הראשון. וגם לתקן איזה נשמת חוטא שנתגלגל בו בעונו, לתקנם ולבררם על ידי מחשבה דאבא (חו"ב דאבא).

כוונת ש"ן ול"ב שיניים
 אחריים דבינה - בגי' קס"ו
יוד. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. ואו.
יוד. ה. ו. יוד. ה.

קפ"ד וקס"ו גי' ש"ן שעל ידו הבירור. ויכוין כי א' בצירור יו"י גי' ל"ב שיניים, והם ל"ב נתי' חכמה שעל ידם הבירור.

(4 מרכיבים)

א' בצירור יו"י גי' כ"ו גי' יהודה לחי עליון - כנגד חכמה דאבא
 א' בצירור יו"ד גי' כ' לחי תחתון - כנגד בינה דאבא
 ושיניהם גי' מ"ו מילוי דשם ע"ב
 יוד. ה. ו. יוד. ה. כי במחשבה נעשה הבירור.

כוונת נ"ח (אוכל שאתה מניח בין ב' הלחיים)
 א' בצירור יו"י גי' ל"ב
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 ול"ב וב"ו גי' אל יהודה ע"ה, גי' אוכל הנרמז בלחיים, וע"ה גי' נ"ח.

כוונת התכללות האלפי"ן זה בזה (כמו חילוף המוחין)
 יכוין לכלול חצי התחתון דאל"ף ראשונה בחצי התחתון דאל"ף שניה, גי' כ"ו.
איהיה יהודה הבן בחכמה (יחוד או"א עילאין).
 יכוין לכלול חצי העליון דאל"ף ראשונה בחצי העליון דאל"ף שניה, גי' ל"ב.
יאהיה יהודה חכם בבינה (יחוד ישו"ת).

כוונת לח"ם (עצמות המאכל - לחם)
 (ותכוין באוכל הנזכר שיהיה מתוקן ונגמר - שער המצוות)

א' בצירור יו"י גי' ל"ב
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 א' בצירור יו"ד גי' כ'
 נ"ח עם כ' גי' הויו"ת יהודה יהודה יהודה,
 כמספר לח"ם.
 (בינה דמ"ו, כנגד האשה - את הלחם אשר הוא אוכל).
 לכוללם בשורש

כוונת ד"ק (טחינת הלחם)
 יכוין לטחון ולדקדק לחם זה בל"ב שיניים, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.
 ועל ידי כך יתברר האוכל במ"ו ונ"ח שעולים ד"ק.

גי' כ"ו סה"כ גי' מ"ו יוד. ה. ו. יוד. ה.
 גי' כ' סה"כ גי' נ"ח אל יהודה ע"ה.
 ד' אלפי"ן דמ"ו ונ"ח גי' ד"ק.
 לח"ם וד"ק גי' יעקב.
 מ"ו נ"ח ד"ק גי' יצחק.

הצרות האדמו"ר הקאמנא 33

<p>הצרה 4 מ"ו-נ"ח עולה מנו"ח. ויתעלה בקדושה. מ"ו + נ"ח + ד"ק עולה יצחק, המכניע וכורת הקלי', וממשיך שפע ופרנסה. לטחון דק דק, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.</p>	<p>הצרה 3 א. יכוין לבנות קומת השכינה ע"י ג' אלפי"ן אלו שיהיה נקראת לחם ראוי ליחוד הנורא. ב. ליתן צורה וכלי אל הניצוץ שיהיה נקרא "לחם". ג. ואז עולים האלפי"ן מ"ו + נ"ח + לח"ם כמנין יעקב - ונתן לי לחם (לאכול), כי יעקב הוא הצורה לכל הנשמות.</p>	<p>הצרה 2 יוד הי ואו הה - 58. שם של בת עין, נקודת ציון, שמשם יוצא השפע - אוכל ע"ה. ליתן נייחא לנשמות והניצוצות, ואז נעשים אוכל.</p>	<p>הצרה 1 יוד וו יוד, יוד וו דלת - 518. א. השלך על ה' יהבך - 518. ב. כ"פ עי"ן, ב"פ און, חט"ם פ"ה סה"כ 518, אשר משם השפע יורד. ג. תנ"ה (קס"א קמ"ג קנ"א) ס"ג סה"כ 518.</p>
---	--	---	--

כוונת פ"ד (בליעת המאכל)

(גמר הבירור נעשה באיצטומכא. החלק הטוב נספג בדם, הפסולת יוצא לחוץ)

נ"ח וכו"ו גי' פ"ד, גי' אחה"ע שבגרון שהוא אימא, שלשם נדחה המאכל מאבא (שהוא החיד).
 וגם פ"ד גי' חנו"ך שהוא מטטרו"ן שביצירה, שבו אל יהוה גי' אוכ"ל, כי אוכל נפש הוא ביצירה (הנותן לעשיה, הנקראת אכילה).
 גם יכוין יוד הה וו הה אדנ"י (עשיה) גי' בליעה.

סה"כ גי' נ"ח אל יהוה ע"ה
 גי' ל"ב
 גי' כ"ו

גי' כ"ו גי' יהוה
 (הכמה דמ"ו, שהוא החיד - אבא, הדוחה את המאכל לגרון).

כוונת ש"ע (כשיורד לאיצטומכא)

גם יכוין לחבר את כל הכוונות הנזכרות שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד

הם י"ד אלפ"ן, ויכוין שהם כמספר ש"ע¹ נהורין שהם כמספר שני שמות אל מלאים אלף לבמד (יצירה - אל יהוה) אלף לבמד (עשיה - אל אדנ"י)

מ"ו
 נ"ח
 לח"ם
 ד"ק
 פ"ד

בלילה יכוין
 גי' אל יהוה, שהיא יצירה
 כדי לכלול מידת יום בלילה.

אוכל

ביום יכוין

גי' אהיה. יוד הא ואו הא
 גי' אדנ"י ע"ה, שהיא עשיה
 כדי לכלול מידת לילה ביום.

ביום ובלילה יכוין מאכל גי' יאהד ונ"ה שנכללים זה בזה.

תפילה על האכילה

תפלה לאחר כוונות האכילה

יהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שבכח סגלת מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד העולה כמספר ש"ע נהורין שהם ב"פ אלף למד אלף למד מלאים שתפעל אכילתי פעלת הקרבן שמקרב הפחות העליונים ממוטה למעלה, פי כן האכילה תמציתה הולך לכבד, ומהכבד ללב, ומהלב למוח ממוטה למעלה, מעשיה ליצירה, ומיצירה לבריאה, ומבריאה לאצילות, מדרגה למעלה ממדרגה עד אין סוף ברוך הוא, ומשם ישתלשל וירד שפע גדול לכל העולמות עד הגיעו עלי וכל איבר מאיברי יחזיק איבר שכנגדו בעליון:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שכל ניצוצי הקדשה שבמאכל הזה, וכל רוחות המגלגלים שבו, שיתבררו ויתקנו פראוי, ומה שלא יתברר ויתקן פראוי אתה האל עשה חסד ברחמיך הרבים תשלים לבררם ולתקנם, ועשה למען שמך הגדול שלא יחטיאוני ולא יזיקוני, ותשמרני ותצילני מאכילת דבר אסור ולא תבוא תקלה על ידי ותחבר כל ניצוצי הקדשה שנתפזרו על ידי בקלי ותחזירם אל הקדשה פמושפט הראשון מנקות מכל רע, ואת נפשותינו תטהר, והיה יהוה יאהד ונ"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה יאהד ונ"ה אחד ושמו אחד.

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשיה ידינו כוננה עלינו ומעשיה ידינו כוננהו.

הערות האדמו"ר מקארנא 35

הערה 1

1. תכוין "לחמכם לשבע", ב"פ ש"ע נהורין. להמשיך הברכה והפרנסה מאת הארת הפנים ולא מן האחווריים "מאור פני מלך חיים".
 2. ואז מרגיש הארה ושמחה מעליית הניצוצין והנשמות. "ופסח נאכל על השובע" (רמזו לב"פ ש"ע).
- בכוונת "פותח את ידך" י"ד אלפ"ן, "ומשביע" (שבע) לכל חי רצון".

סדר כוונות האכילה של אברהם אבינו ע"ה - הקדמות

מעט הגילוי של ה-ד בחוטם דא"ק

ע"י אוצ"ח דף ב' ע"ג שער העקודים, אש"ל אות ו'. דב"ש דף כ"ח ע"ב שער ו' פ"ב.

אורן שמאל

אורן ימין

דה = ספירות

חוטם שמאל / חוטם ימין

חיצוניות הכלי / פנימיות הכלי

אורן שמאל

אורן ימין

דה = ספירות

חוטם שמאל / חוטם ימין

אור פנימי / אור מקיף

לפני החילוף

ד

ע"פ אוצרות

מ-אזן, חוטם - ימין, שמאל - נמשכת בחינת: או"מ, או"פ, חיצ" הכלי, פנימי הכלי - ויוצא דרך הפה

אורן שמאל / אורן ימין

חיצוניות הכלי / אור מקיף

חוטם שמאל / חוטם ימין

פנימיות הכלי / אור פנימי

לחי עליון (הבל ודיבור עליונים)

לחי תחתון (הבל ודיבור תחתונים)

דיבור / חיצוניות הכלי

הבל / אור מקיף

דיבור / פנימיות הכלי

הבל / אור פנימי

הבל = אור

דיבור = כלי

פה

ע"פ הסיודור - כוונות האכילה

דיבור	שמאל הפה	הבל	דיבור	ימין הפה	הבל	לחי עליון בלבד
	לחי עליון			לחי עליון		
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	לאחר החלוקה
ב' דיבורים	שמאל הפה	ב' הבלים	ב' דיבורים	ימין הפה	הבל	
	לחי עליון			לחי עליון		לחי עליון
דיבור	לחי תחתון	הבל	דיבור	לחי תחתון	הבל	לחי תחתון
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	

מקורות

שער המצות פרשת עקב. ע"ה שער טנת"א.
 סידור בניהו בן יהודע, חלק בוונות פרטיות דף י"ז. סידור היר"א ה"ב, עמוד 304.
 פת"ע דף ע"ג. באתי לגני ח"ד דף נ"ג ע"א. סידור נקודות הכסף ח"ג דף 599 ובעיקר דף 612.

סדר השתלשלות השפע מעתיק עד זו"ן - בוונות האכילה של אאע"ה

אכלו רעים (או"א), שתו ושכרו דודים (זו"ן)

שתייה ב' (מזון זו"ן)		שתייה א' (מזון זו"ן)	אכילה ב' (מזון או"א)	אכילה א' (מזון או"א)			
בהוץ	בפנים	בפנים	בפנים	בהוץ	בפנים		
			<p>(כתר או"א)</p>	<p>לחוץ הבל</p>		<p>חסד דעתיק</p> <p>שבכתר דא"א</p> <p>מו"ס דא"א</p> <p>פה דא"א</p> <p>גרון דא"א</p> <p>דיקנא דא"א</p>	<p>א"א</p>
	<p>מג"ר דאימא</p> <p>לחוץ</p>		<p>מאכילה ב' דאימא (בכיפור)</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>ה' קולות</p>	<p>אוי"מ</p> <p>לבפנים</p> <p>מזון לג"ר דא"א</p> <p>שאיפה (ולא אכילה)</p>		<p>ג"ר דאוי"א</p> <p>פה דאוי"א</p> <p>גרון דאוי"א</p> <p>וי"ק דאוי"א</p>	<p>או"א</p>
		<p>מזון לג"ר דזו"ן</p> <p>וגם ה' קולות דיום כיפור</p>	<p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>ה' קולות</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>ה' דברים עם ברכותיהם (כנגד הגשמיות)</p>			<p>ג"ר דזו"ן</p> <p>וי"ק דזו"ן</p>	<p>זו"ן</p>

בוונת האכילה (ושתייה)
 (רחיצה, סיכה, נעילת ות"ה)

כוונת האכילה העליונה דאלפי"ן דא"ק

בסוד והוא עומד עליהם תחת העץ.

מאוזן וחוטם דא"ק עד פה דא"ק

איהיהיה
איהיהיה

יכוין להמשיך היו"ד העליונה דאל"ף ראשונה מי"ם דאוזן ימין דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' שמספרם י' (והם או"מ), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם ימין (והוא או"פ), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ם דאוזן שמאל (והוא חיצוניות הכלי).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף השניה מי"ם דאוזן שמאל דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' (והוא חיצוניות הכלי), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם שמאל (והוא פנימיות הכלי), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ם דאוזן ימין (והוא בחי' או"מ).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף ראשונה דב' אלפי"ן השניים מי"ם דאוזן ימין (או"מ), וו"ד מי"ם דחוטם ימין (או"פ).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף הב' מי"ם דאוזן שמאל (חיצוניות הכלי), וו"ד מי"ם דחוטם שמאל (פנימיות הכלי).

בפה דא"ק

שמאל הפה - לחי עליון בלבד		ימין הפה - לחי עליון בלבד		ויכוין להעבירם דרך פנימיות א"ק עד הפה, שני אלפי"ן ראשונים דשני מיני האלפי"ן בימין הפה הבל ודיבור, ושני אלפי"ן שניים דשני מיני האלפי"ן בשמאל הפה הבל ודיבור.
שמאל דשמאל	ימין דשמאל	שמאל דימין	ימין דימין	
דיבור	הבל	דיבור	הבל	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	

שמאל הפה - לחי עליון		ימין הפה - לחי עליון		ואז נחלקים הווי"ן דאלפי"ן לאורכם, ארבע חצאים בלחי העליון, וארבע חצאים בלחי התחתון, ונעשים ארבע הבלים וארבע דיבורים.
ב' דיבורים	ב' הבלים	ב' דיבורים	ב' הבלים	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	
שמאל הפה - לחי תחתון		ימין הפה - לחי תחתון		

והנה ארבע פעמים הבל גי' קמ"ח. ויכוין לטחון הארבעה הבלים ע"י ל"ב שינים, ונגמרה פעולתו.

מפה דא"ק עד או"א

ומשם ימשיך השפע ממדריגה למדריגה,
עד חסד דעתיק.
ומשם לגולגלתא דא"א,
שמשם נמשכים י"ג חיורתי
שהם שלשה הוי"ו"ת, כמספר לח"ם

ימשיך השפע עד חסד
דעתיק, ומשם לגולגלתא
דא"א, שמשם נמשכים
י"ג חיורתי

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג חיורתי

ומשם לי"ג נימין

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג נימין

ומשם למזל הח', הכולל
כל י"ב תיקוני דיקנא

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

מזל העליון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
העליון,
בסוד י' תתאה

ומשם למזל העליון

שבו אל"ף בציור יו"י כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שבמזלא הם כלולים.
והוא משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם
משפיעים בו בסוד יו"ד תתאה

ואז יכוין לזווג שני המזלות, שלשה ע"ב דמזל עליון, בשלשה קס"א דמזל התחתון

מזל הי"ג,

אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'

מזל התחתון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
התחתון,
בסוד דל"ת

שבו (המזל התחתון) אלף בציור יו"ד כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שגם בו הם נכללים. והוא
משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם משפיעים
בו בסוד דל"ת, כי הנוק' נקראת דל"ת

זיווג נוצר ונקח

יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'

וימשיך משם השפע לאו"א

מזל ה':
מזל י"ג:

כוונת אכלו רעים

דא או"א שתי אכילות

אכילה ראשונה

יכוין להמשיך שפע מחסד דעתיק שבכתר דא"א, ולהמשיכו דרך מוחא סתימאה עד פה דא"א, ולהמשיכו ולהוציאו מהפה לחוץ בסוד הבל פה. ודרך הדיקנא ימשיכו עד פה דאו"א מבחוץ, ומשם שואבים וניזונים הג"ר שלהם, שהם או"א עילאין.

אכילה שניה

עוד יכוין להמשיך שפע ממוחא סתימאה דא"א, ולהמשיכו דרך פיו לפנימיות גרונו, ומשם לכח"ב דאו"א, ודרך פנימיות גרונו מתפשט למזון לו"ק שלהם, שהם ישסו"ת.

כוונת שתו ושכרו דודים

דא זו"ן שתי שתיות

שתיה ראשונה

שתיה ראשונה פנימית נמשכת מאכילה שניה דאימא, הנמשכת לה ממוחא סתימאה דא"א למזון הו"ק שלה, ומשם נמשך לג"ר דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים (שהם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, הנקראים חב"ד דזו"ן בערך יעקב ורחל, שהם מלכיות דמ"ה ודב"ן, הנקראים ו"ק דזו"ן), דרך פנימיות גופא דאימא יורד ומתפשט למוחין דזו"ן דאימא. ומחג"ת נו"ה דמוחין דזו"ן דאימא נמשכים חמשה דברים: אכילה ובכללה שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, מזון לחב"ד דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים.

שתיה שניה

שתיה שניה חיצונית ע"י הברכות שאנחנו מברכים על אכילתינו ושתיתנו, נמשך ממוחין דאימא עצמה חמשה דברים הנ"ל: אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, ויורד עד פיה (דאימא), ודרך חוץ יורד ומתפשט לו"ק דזו"ן, שהם יעקב ורחל.

כוונת האכילה של אברהם אבינו ע"ה

זה סדר כוונת המשכת חמשה דברים אלו:
אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, דשתיה זו השנית

אכילה

מע"ב דחסד דאבא
יוד הי ויו הי
לאימא

יכוין להמשיך שפע משם ע"ב דחסד
דאבא לאימא.

מבינה דאימא
אלף הי יוד הי

ויכוין להמשיך קס"א מבינה דאימא

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ולהבישו בע"ב הנז"ל

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד הה וו הה אלף הה יוד הה

ויכוין להמשיך שניהם להתלבש בב' שמות
ב"ן וקנ"א שבחסד דאימא,

בחסד דאימא, שבו שם אבג"ת"ץ
כמספר שארה

שבו שם אבגית"ץ בגימ' שארה

אלף למד הי יוד מם
אלהים
א אל אלה אלהי אלהים
אלהים

שאות ש הוא מספר אלהים דיודי"ן
ואות א הוא אלהים פשוט
ואות ר היא רבוע אלהים
ואות ה כללות ה' אותיות אלהים

יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי
ט' יודי"ן
בגי' מ"ן דמנצפ"ך

ויכוין כי עיקר המזון נמשך מע"ב קס"א,
שבהם ז' יודי"ן,
ועם שני יודי"ן דאות א' דקס"א,
עולים למספר מ"ן דמנצפ"ך

אל"ף דקס"א,
שהוא פה, דאימא,
הכלול מל' שיניים

אלף הי יוד הי

אח"כ יכוין להעביר המו"ן הנ"ל, דרך הפה
והשיניים דאימא, שנעשו מן בחינת

אל"ף דאהי"ה בצירור יו"ד (א),

ומבחינת ו"ד דיו"ד דאבא (א)
שמהם נעשית אימא,

וכולם רמוזים בצירור האל"ף בצורת הפה

הוא בגי' שלושים, מספר שלושים שיניים.

ולפי שהמזון יורד מהסד דאבא

מלמטה מחו"ב,

לפיכך אין כל הל"ב שיניים רמוזים בצירור
האל"ף הנ"ל.

ועוד ב' שיניים,
מכללות האל"ף דקס"א (יו"ד ו"ד)

אה

ועם כל זה, צריך לכוין לעשות הב' שיניים
מכללות ב' אותיות אה שבצירור האל"ף הנ"ל,
כי אותיות יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא,

הוא ציור אות א

ושתי אותיות ו"ד דאבא הם צורת ה

פירוש ראשון

יו"ד דאבא יו"ד דאל"ף דאימא
יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא

נעשה מאות ד' דיו"ד דאבא

דיו"ד דאבא, י' פעמים ו' בגי' ז"י

אח"כ יכוין לעשות המזון הנ"ל בחינת
אכילה כמספר אדנ"י ע"ה.

לעשות שם אדנ"י מצירור האל"ף הנ"ל.

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא

אדנ"י. ואותיות ו"ד דיו"ד דאבא, הנה

הד' (דיו"ד דאבא) היא ד' דאדנ"י, והו' (דיו"ד

דאבא) בגי' ששים, כי ו"פ י' עולה ששים, כי

הו' מחוברת וסמוכה ליו"ד עילאה דאבא,

והוא מספר ז"י דאדנ"י.

ונעשה שם אדני ע"ה גי' אכילה

פירוש שני

אל"ף דקס"א דפה דאימא, הכלול מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא, ומו"ד דיו"ד שאבא

לף ה"י יוד ה"י דאימא

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דפה דאימא

נעשה מאות ד' הנוספת דאל"ף דקס"א דאימא, והיא מו"ד דאבא

י' פעמים ו' בגי' י"י

עם אות ו' תתאה דאל"ף והיא מו"ד דאבא, גי' ס"ו כמספר אדנ"י והכולל

ונעשה שם אדנ"י ע"ה גי' אכילה

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא ~~א~~ דאדנ"י.

אות ד' הנוספת באל"ף (דקס"א דאימא), היא ד' דשם אדנ"י.

והו' העליונה דאל"ף, לפי שהיא מחוברת לי' העליונה דאל"ף, היא בגי' שישים כמספר גי' דאדנ"י.

ועם אות ו' תתאה דאל"ף גי' ס"ו, כמספר אדנ"י והכולל.

יכוין לעשות מאל"ף דקס"א דפה דאימא אותיות מ"ן שהם בחי' האכילה

ב' דלתי"ן דאל"ף דאהי"ה מ"ן דמנצפ"ך

שהם בחי' האכילה

ב' הווי"ן דאל"ף דאהי"ה ג' דמנצפ"ך

ל"ב שיניים דפה דאימא

חניך עליון - י"ו שיניים הרומזים ביו"ד דאל"ף

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

חניך התחתון - ו' תחתון וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות א"ה

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

אח"כ יכוין לחבר את הב' דלתי"ן הנ"ל, זו ע"ג זו, הם צורת ~~א~~ דמנצפ"ך. וב' הווי"ן ~~א~~ זה ע"ג זה - הם ~~א~~ דמנצפ"ך. והם המ"ן שהוא האכילה הנ"ל

אח"כ יכוין לטחון ולמתק המ"ן שהוא האכילה הנ"ל, בל"ב שיניים הרמוזים בצירוף האל"ף שבחניכים דאימא, וכל חניך הוא ריבוע אלהים. ויכוין כי י"ו עליונים שבאל"ף הם י"ו שיניים שבחניך העליון, שהוא ריבוע אלהים שהוא בגי' ר', הרי רי"ו.

והו' התחתונה וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות ~~א~~ דהנעשים מצירוף האל"ף, הם י"ו שיניים שבחניך התחתון שהוא ר', הרי רי"ו שני.

ש גי' **אלף למד הי יוד ממ**
שבחכמה.

והוא כמנין רי"ו שבחניך העליון

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

ועם **אזהה** ע"ה הנמשך לגרון שהוא בינה, גי' ש'

ויכוין כי כל זה רמוז בתיבת שארה, כי:
ש' דשאר"ה, שהוא מספר אלהים דיודי"ן,
והוא בחניך העליון שהוא חכמה.
והוא כמספר רי"ו שבו ועם מספר
אותיות **אחה"ע** גי' פ"ד, הנמשכים לגרון
שהוא בינה.

ר בחניך התחתון, שהוא בגי'
א אל אלה אלהי אלהים
עם הי"ו שיניים **א א ה**
בגי' רי"ו שהוא חניך התחתון

והר' **דשאר"ה** הוא בחניך התחתון,
ועם הי"ו שיניים, הם מספר רי"ו שבו.

א נכללים ונרמזים **א א ה** חניכים דאימא
ה

והאל"ף וה"א **דשאר"ה** הם א"ה
הנכללים ונעשים מצויר האל"ף הנרמז
בחניכים דאימא.

שתייה

יוד ה' ו' ה' ה' ע"ב
אלף ה' ה' ה' ה' קס"א
גי' מי"ם

אח"כ יכוין להמשיך לזו"ן בחינת מים מהז'
יודי"ן דע"ב קס"א, ומשני היודי"ן **דאל"ף**
דקס"א, שהם ט' יודי"ן גי' מי"ם.

יוד ה' ו' ה' ה' ע"ב
אלף ה' ה' ה' ה' קס"א
גי' יי"ן

ובחינת יין מן הז' יודי"ן דע"ב קס"א

יוד ה' ו' ה' ה' **יוד ה' ו' ה' ה'**
יוד הא ואו הא **יוד הה וו הה**
ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' רל"ב

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך
חיד דאימא, ואז נטעם בחיך ונעשה
שתייה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן,
קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

אלף ה' יוד ה' **אלף הא יוד הא**
אלף הה יוד הה
קס"א קמ"ג קנ"א גי' תנ"ה

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך חך
דאימא, ואז נטעם בחיך ונעשה שתייה
כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן,
קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

סה"כ (רל"ב תנ"ה) תרפ"ז, ועם ח"ך גי' שתייה

עוד יכוין למתקם במילוי עסמ"ב **יוד ה"י ו"ו ה"י** מ"ו **יוד ה"י ו"א ה"י** ל"ז

יוד הא ואו הא י"ט **יוד הה וו הה** כ"ו

מ"ו ל"ז י"ט כ"ו ג"י בומ"ף

חיך העליון
חכמה, שבו
עסמ"ב

יוד ה"י ו"ו ה"י ע"ב

יוד ה"י ו"א ה"י ס"ג

יוד הא ואו הא מ"ה

יוד הה וו הה ב"ן

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע העולים קס"ח
סה"כ ת' דשתי"ה

ט' יודי"ן
ג"י מי"ם, עם
י' דשתי"ה
ג"י ימי"ם,
מ"ד דחו"ב
דז"א

יוד ה"י ו"ו ה"י

יוד ה"י ו"א ה"י

יוד הא ואו הא

יוד הה וו הה

ג"י מי"ם, ועם י' דשתי"ה
ג"י ימי"ם

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ת

ויכוין באותיות שתיה:
כי אותיות ת"י דשתי"ה הם בחיך העליון
חכמה, שיש בו כללות עסמ"ב

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע,
א' דחכמה, והב' הנמשך ממנו לבניה,
יעלה כמספר ת' דשתי"ה

י

ויש בהם ט' יודי"ן כמספר מי"ם
ועם י' דשתי"ה הם ימי"ם,

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ש

ואות ש' דשתי"ה היא בחיך התחתון,
בינה שבה ג' אהי"ה
דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן
כמספר ש' דשתי"ה ועוד קנ"ה

חיך תחתון - בינה
שבה ג' שמות קס"א קמ"ג קנ"א (ג' תנ"ה),
כמספר ש' וקנ"ה.
וקנ"ה הנשארים יורדים לבחינת קנ"ה,
לשאוב המשקין

אלף ה"י יוד ה"י

אלף הא יוד הא

אלף הה יוד הה

ויש בג' שמות אלה חמשה יודי"ן, ועם
חמשה יודי"ן הרמוזים בה' דשתי"ה
ג"י ימי"ם

שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

ה

והקנ"ה אורות הנשארים, יורדים ונמשכים
לבחי' קנ"ה, לשאוב המשקים
ויש בהם (ג' אהי"ה) ה' יודי"ן, ועם ה' יודי"ן
הרמוזים באות ה' דשתי"ה, גימ' ימי"ם,
שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

❧ רחיצה ❧

<p>ע"ה גי' רחיצ"ה (313)</p>	<p>אלף הי' יוד הי' אלף הה' יוד הה' לזו"ן</p>	<p>יכוין להמשיך לזו"ן רחיצה העולה בגי' קס"א קנ"א והכולל.</p>
	<p>להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא אלף הי' יוד הי'</p>	<p>ויכוין להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא</p>
<p>שד"י גי' רחיצ"ה ע"ה (314)</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א, שבו שם שד"י אלף הה' יוד הה' שד"י ומשם (מיסוד דאימא) לזו"ן</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א שביסוד דאימא, שבו שם שד"י העולה כמס' רחיצ"ה ע"ה.</p>

❧ סיכה ❧

		<p>יכוין להמשיך שמ"ן לסוד את זו"ן באופן זה: ש' דשמ"ן משם מצפ"ן גי' ש'</p>
<p>מצפ"ן</p>	<p>ש'</p>	
<p>לוד ה' ו' ה' ה'</p>	<p>מ'</p>	<p>דשמ"ן מארבע יודי"ן דע"ב דחסד דאבא</p>
<p>אלף ה' יוד ה'</p>	<p>ן'</p>	<p>דשמ"ן מה' יודי"ן דקס"א: ב' יודי"ן מאות וג' יודי"ן שבמלוי קס"א והם מ"ן דמנצפ"ך</p>
	<p>להמשיכו (השמן) לזו"ן</p>	

נעילת הסנדל

מקנ"א דיסוד דאימא	נעל ע"ה גי' קנ"א (151)	אלף הה יוד הה	יכוין להמשיך לזו"ן נע"ל וסנד"ל: משם קנ"א דיסוד דאימא העולה מספר נע"ל ע"ה
-------------------	------------------------	---------------	--

מהוד דאימא	סנדל גי' קמ"ג ע"ה (144)	אלף הא יוד הא	וסנדל משם קמ"ג דהוד דאימא העולה ע"ה מספר סנד"ל
------------	-------------------------	---------------	---

ענתה

מקס"א דבינה דאימא	מע"ב דחסד דאבא	ע	יכוין להמשיך בחי' ענת"ה לזו"ן, ד' יודי"ן מע"ב דחסד דאבא, וג' יודי"ן מקס"א דבינה דאימא, והם ז' יודי"ן כמספר ע' דענת"ה
-------------------	----------------	---	---

לנה"י דאימא, שהם קס"א קמ"ג קנ"א	נתה אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה	אלף הה יוד הה	ויכוין להמשיך הז' יודי"ן הנז' לקס"א קמ"ג קנ"א (גי' תנ"ה) שבנה"י דאימא, העולים כמספר נת"ה דענת"ה,
	ומשם לזו"ן		ומשם לזו"ן

גי' יהוה צבאות שבנה"י	ענתה	גם יכוין כי ענת"ה גי' הוי"ה צבאות (525), שבנה"י
-----------------------	------	--

סדר הכוונות של ברכת המזון - בקיצור

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול	שבת	יר"ט	
ומילוי מילואו (ד"ל אותיות) אלה למד פא דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו] נון ואו נוך, יוד ואו דלת.	יש"ה כ"ו יוד הי ויו הי	יש"ה כ"ו יוד הי ואו הי ס"ג יוד הי ואו הי אות' גי יוס עוז - ע"ג	שס אדנ"י צגי ס"ה
ס"ה עס ד"ל ע"ה צגי מאה צרכות.	כ"ו עס ע"ב וכלל ב' השמות צגי מאה צרכות	כ"ו עס ס"ג עס י' ע"ה צגי מאה צרכות.	

טבלת ד' ברכות בחול:

מילת ה' שבסיום הברכה	כללות ברכה		
יְהוָה הוֹן את הכל	להאיר למוח החכמה דנוק' אלה למד פא	ברכה א' הון	
אלהים על הארץ ועל המזון	להאיר למוח הבינה דנוק' דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו]	ברכה ב' הארץ	
צג' ימים א' ישאיר תוס' שבת, וצג' ימים אחרונים יקבל תוס' שבת יוס א' ויוס ג' מ"ה יוד הא ואו הא קמ"ג אלה הא יוד הא אל אדנ"י שצטשיכ	להאיר למוח החסדים דדעת דנוק' נון ואו נוך	ברכה ג' בונה ירושלים	
יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול בונה ברוחמיו ירושלים			
האל אבינו ...	להאיר למוח הגבורות דדעת דנוק' יוד ואו דלת	ברכה ד' הטוב והמטיב	

טבלת ד' ברכות בשבת ויר"ט: (בכללי הברכה ובמילת ה' שבסיום הברכה. ובברכה רביעית בכללי הברכה בלבד)

ברכה	התכללות העולמות	המשכה למוח' דז"א	המשכה למוח' דנוק' שבת (דע"ב) יר"ט (דס"ג)
ברכה א' הון	אצילות דאצילות	למוח חכמה דז"א יוד הי ויו הי	למוח חכמה דנוק' יוד הי ואו דלת
ברכה ב' הארץ	צריאח דאצילות צאצילות דאצילות	למוח צינח דז"א יוד הי ואו הי	למוח צינח דנוק' הי יוד דס"ג
ברכה ג' בונה ירושלים	יטירה דאצילות צצריאח ואלצילות דאצילות	למוח חסדים דדעת יוד הא ואו הא	למוח חסדים דדעת ואו אלה ואו
ברכה ד' הטוב והמטיב	עשיח דאצילות צאצ"י וצרי ויצי דאצילות	למוח גבורות דדעת יוד הא וו הא	למוח גבורות דדעת הי יוד

כוונות מזיגת הכוס:

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא ייך ד"ץ, כמספר ג' ווי"ן דשס ז"ן, ועס ז"ן עלמו זגרי יי"ן כזה: ווו יוד ה"ה וו ה"ה. גם יכוין לחמישה ידות דשס ז"ן, שזגרי יי"ף כזה:

יְמַנְצַפְךָ מְנַצְפְךָ מְנַצְפְךָ מְנַצְפְךָ ;

וימזגנו זתשעכ יודין דעסמ"ז כמספר מז"ם: יוד ה"ל ו"ל ה"ל - יוד ה"ל ואו ה"ל - יוד ה"ל ואו ה"ל - יוד ה"ה וו ה"ה.

בשבת: רַצְיָה וְהַחֲלִיצָנוּ יכוין להחפיל שיהללנו ה' מכנהגת ושליעת מטטרו"ן, ושתיכס כנהגס ע"י ז"א דאצילות או ע"י עולם הבריאה.

בראש חודש: ... ב'יום

ר	יכוין זגרי ריזוע חלכ"ס פשוט	א אל אלה אלהי אלהים.
א	רמז זר"ת חלכ"ס פשוט	אלהים.
ש	יכוין זגרי חלכ"ס דיוד"ן	אלה לבמד ה"י יוד ז"ם.
חודש	יכוין זגרי קס"א קמ"א	אלה ה"י יוד ה"י - אלה ה"ה יוד ה"ה.
ראש הַחֹדֶשׁ	ע"כ זגרי	שֵׁן דְלֶת יוֹד זגרי תפי"ד ה"ה (ניקוד קמז רומז לא"ח).

ברכת הטוב והמטיב:

הַטוֹב הַחֲסִידִים וְהַמְטִיבִים הַמְמַתִּיקִים לַגְבוּרָה בְרַדְתָּם לְכֹל שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּכֹל יוֹם וַיּוֹם ,

מיתוק באו"י

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
הוא חסד ההוד	המטיב ממתיק לָנוּ גבורה דחסד שבהוד דיסוד יְהוָה
הוא חסד הנצח	מטיב ממתיק לָנוּ גבורה דגבורה שבנצח דיסוד יְהוָה
הוא חסד הב"ש ת"ת	ייטיב ממתיק לָנוּ ב"ש גבורה דת"ת שבב"ש ת"ת דיסוד וְהַ

מיתוק באו"ח

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
הוא חסד הב"ש ת"ת	המטיב ממתיק ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד יְהוָה
הוא חסד ההוד	ממטיב ממתיק גבורה דנצח שבגבורה דיסוד יְהוָה
הוא חסד הנצח	ממטיב ממתיק גבורה דהוד שבחסד דיסוד יְהוָה

ע"י מחברת הקודש שער השבת, שער ר"ח, טעמי המצוות פרשת עקב. שעה"כ דרושי קדושת ליל שבת דרוש ה', ענין סעודת שהרית דשבת, דף ע"ד ע"ג.

יבין עצמו לקיים מצוות עשה לברך ברכת המזון, ביראה ואהבה ובכוונה עצומה ובשמחה רבה ובטוב לבב, להמשיך שפע וברכה רבה ומוחין וחיות ומזון לנוק' קדישא דז"א דאצילות. וממנה לנו ולכל העולמות הקדושים.

ויעצום עיניו ויאסור ידיו זו על גב זו, ימנית על שמאלית, כיושב לפני המלך מלכו של עולם, מלכות קדישא דז"א דאצילות.

קודם מים אחרונים יאמר לשם יחוד זה (בן איש חי פרשת חקת ב')

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂבִינְתֵיהּ

יְאֵהֲדוּנָהּ

וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ
אֵיֵהִי וְהֵה

בְּדְחִילוּ וּרְחִימוּ
יְאֵהֲדוּנָהּ

לְיַחְדָּא שְׁם אוֹתִיּוֹת י"ה (או"א) בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה (זו"ן)

בְּיַחְדָּא שְׁלִים

יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ

[על ידי שפע א"ס ב"ה המושפיע בהם ומיחדם]

בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל

הָרִי אֲנַחְנוּ בְּאִים לְקַיִם מִצְוֹת עֲשֵׂה דְאוּרֵי־תָא, לְבָרַךְ בְּרַפְתְּ הַמְזוֹן

כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה, וְאֶכְלֶתְ וּשְׂבַעְתְּ וּבִרְכַת אֶת־יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ

אֱלֹהֶיךָ, עַל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. לְתַקֵּן שִׁרְשׁ מִצְוָה זו

בְּמִקּוּם עֲלִיוֹן. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי

אֲבוֹתֵינוּ שְׁתֵּהא חַיְשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָהּ לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה רַאשׁוֹנָה

וּבְרַכָּה שְׁנִיָּה וּבְרַכָּה שְׁלִישִׁית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה עַל־הַמְזוֹן, [וְתַתֵּן־

לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיַּיִן נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה הַמוּחִין

לְיִשְׂרָאֵל וְרַחֵל (הַגְדוּלָה). וְגַם תַּהֲיֵה חַיְשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָהּ לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה

רְבִיעִית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה, וְתַתֵּן־לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיַּיִן

נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה מוּחִין לְיַעֲקֹב וְרַחֵל. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ כּוֹנְנֵנוּ

בְּכָל־הַכּוֹנְנוֹת הָרְאוּיֹת לְכוּן בְּאַרְבַּע בְּרַכּוֹת אֵלוּ שֵׁל הַמְזוֹן.

וְיֵהִי | נַעֲם אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ וְעֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ,

וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

כוונות מים אחרונים

יכוין להרחיק מעליו קטרוג אסמון וליילית ע"י מימי החסד.

וכשיטול מים אחרונים יכוין בר"ת מ"א, ובר"ת וס"ת דתיבת אחרונים.

והם מ"א אותיות דפשוט ומלא ומלא דמלא דאהי"ה דיודי"ן, ומ"א אותיות דאהי"ה דאלפי"ן:

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד שמאל
לפשוט ומלא דאהי"ה דאלפי"ן

אהי"ה : אלף הא יוד הא

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד ימין
לפשוט ומלא דאהי"ה דיודי"ן

אהי"ה : אלף הי יוד הי

והמ"א אותיות יחלק
אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

א

גודל

הי"ה : אלף הא יו

אצבע א'

ד הא : אלף למד פ

אצבע ב'

א, הא אלף, יוד ו

אצבע ג'

או דלת, הא אלף

אצבע ד'

והמ"א אותיות יחלק
אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

א

גודל

הי"ה : אלף הי יו

אצבע א'

ד הי : אלף למד פ

אצבע ב'

א, הי יוד, יוד ו

אצבע ג'

יו דלת, הי יוד

אצבע ד'

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א' אצבע ב' אצבע ג' אצבע ד'
אלף הא יוד הא

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

אצבע א' אצבע ב'
אלף למד פא הא אלף

אצבע ג' אצבע ד'
יוד ואו דלת הא אלף

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א' אצבע ב' אצבע ג' אצבע ד'
אלף הי יוד הי

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

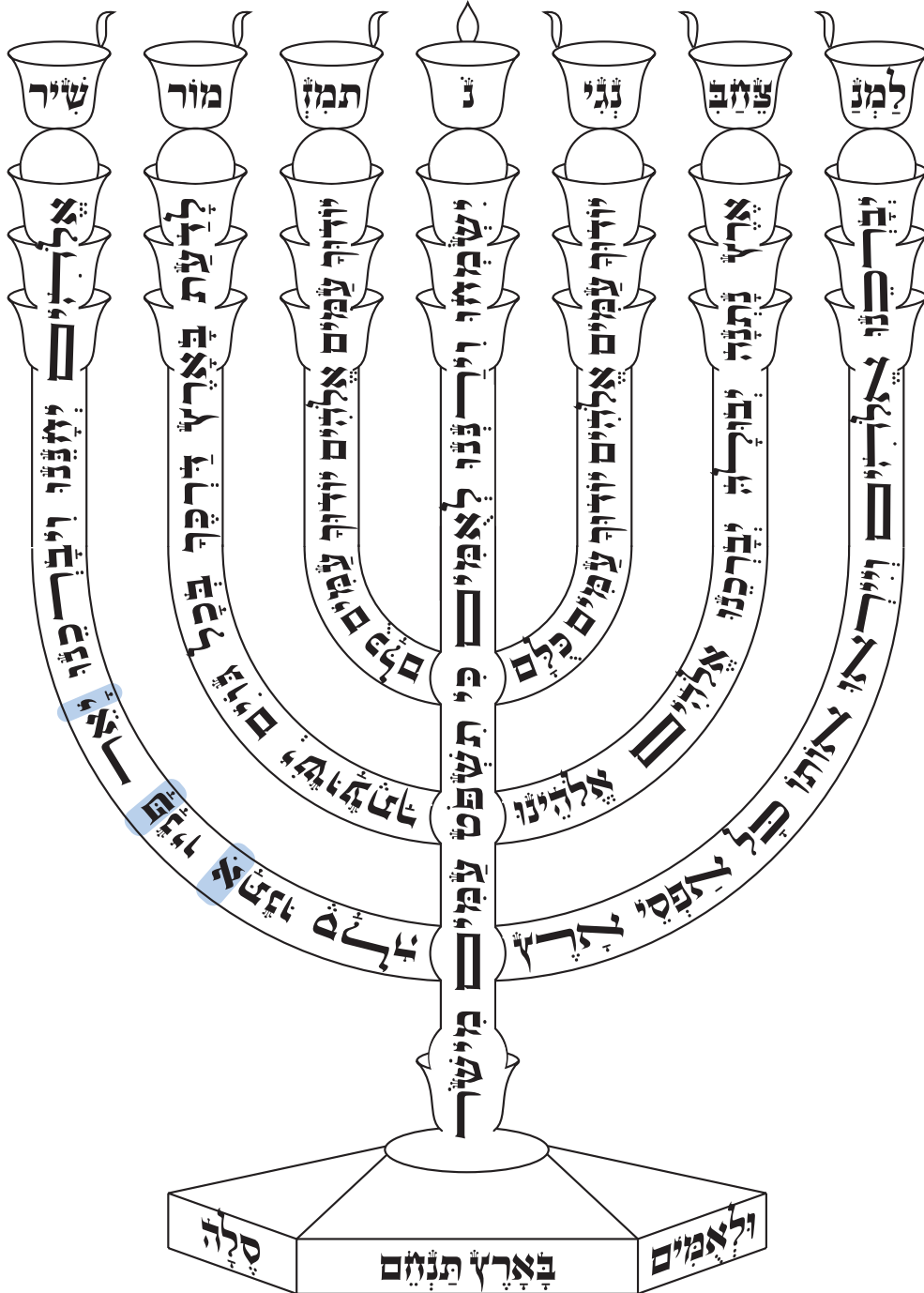
אצבע א' אצבע ב'
אלף למד פא הי יוד

אצבע ג' אצבע ד'
יוד ויו דלת הי יוד

אח"כ יאמר למנצח בנגינות וגו', וטוב לצייר במחשבתו בצורת המנורה:

שויתי ליהוה אלהי יאהדוניה לנגדי
 אידהנויה תמיד יאהדוניה

בשבת וביום טוב וביום שאין אומרים בו תחנון, אומרים זה:

**שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָדוֹנָהי אֶת שְׂיֵבַת צִיּוֹן הֵייוֹנוֹ כְּחֻלְמִים: אֵיזֶה
יִמְלֵא שְׂחֻזְק פִּינּוֹ וּלְשׁוֹנּוֹ רִנָּה. אֵיזֶה יֵאָמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה יֵאָדוֹנָהי
לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים: הַגְּדִיל יְהוָה יֵאָדוֹנָהי לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. הֵייוֹנוֹ שְׂמֹחִים: שׁוּבָה
יְהוָה יֵאָדוֹנָהי אֶת שְׂבִיתָנוּ כְּאֶפְיָקִים בְּנִיבָב: הִזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ:
הַלֹּחַף יִלֶּף וּבְכֹה נִשְׂא מִשְׁרָף הִזְרַע. בֵּא יִבֵּא בְּרִנָּה. נִשְׂא אֲלֻמֹּתַי:**

בחול קודם ברכת המזות אומרים מזמור זה, במקום שיר המעלות:

עַל
נְהַרֹת בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזַכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ
תִּלְיֵנוּ כְּעֹרֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׂאֵלֵנוּ שׁוּבֵינוּ אֵיךְ נִשְׁיֵר « אֶת שִׁי תִדְבֵּק
לְשׁוֹנֵי לְחֵפֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֵכִי אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחֹתַי:
זָכַר יְהוָה יֵאָדוֹנָהי לְבִנְיָ אֲדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיָּסוּד
בָּה: בֵּת בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרִי שִׁישָׁלַם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שִׁגְמַלְתָּ לָנוּ: אֲשֶׁרִי
שִׁיאֲחֹז וְנִפֵּץ אֶת עַלְלֵיךְ אֶל הַסַּלַע:

**הַנְּנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם » מַצֹּת עֲשֵׂה שֶׁל בְּרַכַּת הַמַּזֶּן שֶׁנֶּאֱמַר, וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
וּבְרַכְתָּ אֶת יְהוָה יֵאָדוֹנָהי אֱלֹהֶיךָ ^{מִיְמֵי הַיָּסוּד}, עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

אחר אכילתו בימות החול יתעצב על חורבן ביהמ"ק:

אחר שאכל ושתה והתענג באותם המאכלים על שולחנו, צריך לזכור חרבן בית המקדש, ויצטער וידאג ויתעצב על היכלא דמלכא דאתחרב. ובשביל אותו הצער והעצבות שמצטער ומתעצב על שולחנו באותה שמחה של המאכל ומשתה, הקב"ה מחשב עליו כאלו בנה ביתו והיכלו ובנה כל אותם חורבות של ביהמ"ק, אשרי חלקו. (זוה"ק תרומה דף קנ"ז ע"ב)

יסיר הסכין מעל השולחן:

קודם ברהמ"ז יסיר הסכין מעל השולחן בין בחול ובין בשבת ויו"ט. ענין הסרת הסכין מהשולחן קודם ברהמ"ז מקורו בשער רוה"ק דף ט' ע"ב, ובשער הגלגולים הקדמה ל"ה, והוא נאמר למי שהוא משורש קין. ובשער הגלגולים הקדמה ל' כתב שאחר חטא אדה"ר נתערבו השורשים, ולכן צריך כל אדם להזהר בזה. וכתב הבא"ח פר' חקת (שנה ראשונה) וכף החיים ח"ב סימן ק"פ אות ט"ו, שהיות ושורש הנפש של האדם לא משתנה בשבת ויו"ט, לכן יש להזהר בזה גם בשבת ויו"ט.

ואח"כ יאמר פסוקים אלו:

אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהּ בְּכָל עֵת » תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: סוּף דְּבַר הַכֹּל
נְשַׁמְעֵךְ אֶת הָאֱלֹהִים יִרְאֵ וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׂמֹר כִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:
תְּהִלָּת יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהּ יְדְבַר פִּי וַיְבָרֶךְ » כָּל־בְּשָׂר שִׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאֲנַחְנוּ
נְבָרֶךְ יְהִי מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(כשיש לו כוס, יקח הכוס בידו),

ויאמר:

וַיְדַבֵּר » אֵלֵי זֶה הַשְּׁלֹחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲדוֹנָהּ.

סדר כוונת גירוש הסט"א מהשולחן

יכוין לגרש הסט"א העומדת על השולחן, ובפרט כשאין לו זימון,
בכח השמות קס"א קמ"ג שמספרם ש"ד.

קמ"ג

אלף הא יוד הא

קס"א

אלף הי יוד הי

גי ש"ד

ועם ח' אותיות שורשיהם וב' כוללים (בגי"י), שמספרם שד"י,

אה"ה

אה"ה

הרי שד"י,

להשרות השכינה על השולחן.

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול

יכוין לשם אדנ"י העולה ס"ה,

ומילוי מילואו

אלף למד פא

דלת למד תו [בר"ח תי"ו]

נון ואו נוון

יוד ואו דלת

ד"ל אותיות.

ס"ה עם ד"ל ע"ה בגי' מאה ברכות.

שבת

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ע"ב **יוד הי ויו הי**.

כ"ו עם ע"ב בגי' צ"ח, עם כללות ב' השמות בגי' מאה ברכות.

יו"ט

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ס"ג **יוד הי ואו הי**,

ועשר אותיותיו **יוד הי ואו הי** (בגי' ע"ג, שהוא יו"ם טו"ב).

כ"ו עם ע"ג, ע"ה בגי' מאה ברכות.

הקדמה כללית לשבת / יו"ט

יכוין בארבע ברכות דברכת המזון

1. התכללות עולמות אבי"ע דאצילות.
2. להמשיך ארבעה מוחין חו"ב חו"ג לו"א (עסמ"ב).
3. להמשיך לחו"ב חו"ג דנוקבא ד' אותיות דע"ב במילוי המילוי, שהם כ"ה אותיות. (ביו"ט, ד' אותיות דס"ג במילוי המילוי.)

סדר ברכת המזון בקיצור

בנוסח עה"מ ו ספרד

למהדורה המלאה של ברכת המזון
(כולל מטבע ברכה), עבור לעמוד מד

כוונות בכללות ברכה א' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח חכמה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות אל"ף דאדנ"י, כזה
אלף למד פא

1. שבת התכללות העולמות אצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חכמה לז"א, **יוד הי' ויו הי'.**
 3. להמשיך מוח חכמה לנוקבא, **יוד ויו דלת** (דע"ב). [יו"ט יכוין **יוד ואו דלת** דס"ג.]
- ברכת הזן היא בזו"ן הגדולים דאבי"ע דפנימיות דאצילות, ודאבי"ע דחיצוניות ודפנימיות דבריאה.

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל
 הַזֶּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִהּ יְהו"ה, בְּזוֹן
 גִּי מִלּוּי דַרְבּוּעַ מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּחֻסְדֵּךְ
 גִּי י' ה' י' ה' הוּא יְהוּה וּבְרַחֲמִים רַבִּים. נוֹתָן גִּי אַב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
 בְּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יֵאֱהַלְוֵהֶם. כִּי לְעוֹלָם חֻסְדֵּךְ². וּבְטוֹבוֹ
 הַגָּדוֹל תְּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן תְּמִיד לְעוֹלָם
 וְעַד³. כִּי הוּא אֵל יְכוּיִן כִּי אֵל זֶה הוּא אֵל שְׂדִי שֶׁבְּרִיאָה וְהוּא מִשְׁפִּיעַ אֵל יָן שֶׁהוּא בְּגִי
 אֵל יְהוּה שְׁבִיעִירָה וּמִפְרָנְסֵי לְכֹל וְשֶׁלֹּאֲנוּ עֲרוּךְ לְכֹל. וְהֵתְקִין מִזִּיָּה
 וּמִזּוֹן לְכֹל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמָיו וּבְרַב חֻסְדָּיו. כְּאָמֹר:**

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַזֶּן
 אֶת-הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִהּ יְהו"ה, בְּזוֹן
 מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּחֻסְדֵּךְ
 גִּי י' ה' י' ה' הוּא יְהוּה וּבְרַחֲמִים, הוּא נוֹתָן גִּי אַב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
 בְּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יֵאֱהַלְוֵהֶם, כִּי לְעוֹלָם חֻסְדֵּךְ², וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל,
 תְּמִיד לֹא-חָסַר לָנוּ, וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן לְעוֹלָם וְעַד³, בְּעֲבוּר
 שְׁמוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא אֵל יְכוּיִן כִּי אֵל זֶה הוּא אֵל שְׂדִי שֶׁבְּרִיאָה וְהוּא מִשְׁפִּיעַ אֵל
 יָן שֶׁהוּא בְּגִי אֵל יְהוּה שְׁבִיעִירָה וּמִפְרָנְסֵי לְכֹל וּמִטֵּיב לְכֹל, וּמִכִּיִּן מִזּוֹן
 לְכֹל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא, כְּאָמֹר:**

1 ללא קשר למי אני, איזה עיסוק יש לי, איזה השתדלות אני עושה.
 2 בגלל שהוא טוב ורוצה להיטיב, ואוהב אותי אהבה אינסופית, ונותן לי הכי טוב בשבילי, מאוצר מתנות חיים.
 3 בתנאי שאני מאמין שהוא נותן ולא מוגבל בכלום, ולא חוסם אותנו, ללא קשר לעיסוק שלי ולהשתדלות שלי.

פֹּתֵיךְ אֶת-יָדְךָ ב' יודי"ן

ר"ת פא"י

גי' **לֹא־הִדְוֵנָה** חיבור זו"ן
 חכמה דז"א ו"ק יסוד דנוק'

פֹּתֵיךְ גי' שע"ח, מ"ה, ס"ה

יוד ה"י ו"ו ה"י יוד ה"י ו"ו ה"י ח' חיוורת

אלף למד אלף למד ש"ע

יוד הא ואו הא לז"א (מ"ה)

אדני ולנוק' (ס"ה)

ס"ת **זֶתֶר**. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לנוק', לחכמה דלאה

יֹד ה"י ו"ו ה"י : יוד ו"ו דלת . ה"י יוד . ו"ו יוד ו"ו . ה"י יוד

ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך 400 = 10 x י' x 4

ס"ת **זֶתֶר**, באתב"ש סא"ל, גי' **יֹאֲהֻדוֹנָה**

וּמְשִׁבֵּיעַ זֶתֶר

ס"ת **זֶתֶר**. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לשם חת"ך דיעקב ורחל

יֹד ה"י ו"ו ה"י : יוד ו"ו דלת . ה"י יוד . ו"ו יוד ו"ו . ה"י יוד

ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך 400 = 10 x י' x 4

[יכוין ר"ת רה"ל] **כָּל זֵי רָצוֹן** רצו"ן בגי' קפ"ד קס"א

יֹד . יוד ה"י . יוד ה"י ו"ו . יוד ה"י ו"ו ה"י יסוד דאבא (קפ"ד)

אלף ה"י יוד ה"י יסוד דאימא (קס"א)

להמתיק רחל **רחל** הרמוזה בר"ת

להמתיק ב' דמעין (מעכבים פרנסה) **מ נ צ פ ר** (פ"ד)

דין דין דין דין דין (ש"ד)

גם יכוין להמשיך מהרצון הנז' שפע ומזון וברכה רבה לכל העולמות

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה

יֹאֲהֻדוֹנָה
 ה"י ה"ו ו"ו ה"י
 אדני הכל

חול יכוין **יְהוָה**

1. המשכה למוח חכמה דז"א, **יֹד ה"י ו"ו ה"י**.

2. המשכה למוח חכמה דנוק' **יֹד ו"ו דלת** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **יֹד ואו דלת** דס"ג.]

3. התכללות העולמות אצילות דאצילות.

הִזְיֵן אֶת הַכֹּל.

כוונות בכללות ברכה ב' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח בינה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות דלת דאדנ"י, כזה **דלת למד תו** [בר"ה ת"י"ו].

1. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות.

2. להמשיך מוח בינה דז"א, **יֹד ה"י ואו ה"י**.

3. להמשיך מוח בינה לנוקבא, **ה"י יֹד** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **ה"י יֹד** דס"ג.]

נֹודָה לְךָ יְהוָהנִי יֵאָהֲדֹנָהי אֱלֹהֵינוּ .עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ
אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים וּמִזוֹן .
עַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים . וְעַל
בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׁרָנוּ . וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמִדְתָּנוּ . וְעַל חֻקֵּי
רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ . וְעַל חַיִּים (י"מ: שִׁחֻזְנִתָּנוּ) וּמִזוֹן שִׁאֲתָה זָן
וּמִפְרִיָס אוֹתָנוּ .

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.

עַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנְּפִלְאוֹת וְעַל הַנְּחֻמוֹת . שֶׁעָשִׂיתָ לְאֲבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְנָן הַזֶּה .

לחנוכה

בַּיָּמִי מִתְתִּיָה בֶן יוֹחָנָן כֹּהֵן גָּדוֹל חֹשֵׁמוֹנָאִי וּבְנָיו . כְּשֶׁעָמְדָה מַלְכוּת יוֹן הִרְשָׁעָה עַל עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל . כְּשֶׁכָּתַם תּוֹרַתְךָ וְלֹהֲעֲבִירָם מִחֻקֵּי רְצוֹנְךָ . וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עָמַדְתָּ לָּהֶם
בְּעֵת צָרָתָם . רִבַּת אֶת רִיבָם . דָּגַת אֶת דִּיגָם . נָקַמְתָּ אֶת נְקַמְתָּם . מִסֵּרְתָּ גְבוּרִים בְּיַד חֻלְשִׁים .
וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים . וְרִשְׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים . וְטַמְאִים בְּיַד טְהוּרִים . וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרַתְךָ :
כִּי עָשִׂיתָ שָׁם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹרְכָמָךְ . וְלַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקָן כִּהְיִים הַזֶּה .
וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְנֵיךָ לְדַבֵּיר בֵּיתְךָ וּכְפָנוּ אֶת יְהִיכָנֵךְ . וְטַהְרוּ אֶת מִקְדָּשְׁךָ . וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת בְּחֻצְרוֹת
קֹדֶשְׁךָ . וְקָבְעוּ שְׂמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ בְּהֵלֵל וּבְהוֹדָאָה . וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה .

לפורים

בַּיָּמִי מִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּיּוֹרָה . כְּשֶׁעָמַד עֲלֵיהֶם הַמֶּזֶן הִרְשָׁע . בִּקְשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגֵּ
וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים . מִנְּעֵר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בָּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלְשֵׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר וּשְׁלָלָם לְבוֹז . וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַת אֶת עֲצָתוֹ וְקַלְקַלְתָּ
אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ . וְהִשְׁבֹּת לֹו גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ . וְתִלְוֵ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל הַעֵץ . וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים
וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה .

עַל הַכֹּל יְהוָהנִי יֵאָהֲדֹנָהי אֱלֹהֵינוּ . אֲנִיחֲזָנוּ מוֹדִים לְךָ וּמִבְּרָכִים
אֶת שִׁמְךָ . כְּאֲמוּר וְאֶכְלֵת וּשְׁבַעְתָּ וּבִרְכָתְךָ

את

נֹדֶה לְךָ יְהוָה יֵאָדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ, עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָאֲבוֹתֵינוּ,
אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה, וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ
יְהוָה יֵאָדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ, מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפְדִיתָנוּ מִבַּיִת עֲבָדִים,
וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁנִּתְמַת בְּבִשְׂרָנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְמַדְתָּנוּ, וְעַל
חֻקֶיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים חַן וְחֶסֶד שֶׁחֻזַּנְתָּנוּ, וְעַל אֲכִילַת
מִזֵּן שֶׁאַתָּה זָן וּמְפָרֵס אוֹתָנוּ תַמִּיד, בְּכָל־יוֹם וּבְכָל־עֵת
וּבְכָל־שָׁעָה:

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.
על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנצמזמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

לחנוכה

בְּיָמֵי מִתְתִּיבוּ בְּיָוִיחוּן כְּהֵן גְּדוֹל חֲשִׁמוֹנָאֵי וּבְנֵי, כְּשֶׁעֲמַדָּה מְלָכּוֹת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל־עַמּוּךְ
יִשְׂרָאֵל, 'רָהֲשִׁכִּיחַם תּוֹרַתְךָ וְלָהַעֲבִירִם' מִזְּחֵי רְצוֹנְךָ, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עֲמַדַת
לָהֶם בַּעַת צָרְתָם, רַבַּת אֶת־רִיבָם, דִּנְתָּ אֶת־דִּינָם, נִקְמַת אֶת־נִקְמָתָם, מִסַּרְתָּ גְבוּרִים בְּיַד
חֲרָשִׁים, וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים, וְטַמְאִים בְּיַד טְהוֹרִים, וְרַשָּׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים, וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי
תּוֹרַתְךָ, וְלָךְ עֲשִׂיתָ שֵׁם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ, וְלַעֲמוּךְ יִשְׂרָאֵל עֲשִׂיתָ 'תְּשׁוּעָה גְדוֹלָה וּפְרָקוֹן
כְּהַיּוֹם הַזֶּה, וְאַחַר כֵּךְ בָּאוּ בְנֵיךָ לְדַבֵּיר בֵּיתְךָ, וּפָנּוּ אֶת־הַיְכָלְךָ, וְטָהְרוּ אֶת־מִקְדָּשְׁךָ, וְהִדְלִיקוּ
נֵרוֹת בְּחֻצְרוֹת קֹדֶשְׁךָ, וְקִבְּעוּ שְׂמוֹנֶת (יָמִים אֵלּוּ בַּהֲלֵל וּבַהוֹדָאָה וְעֲשִׂיתָ עִמָּהֶם גֵּס וּפְלֵא וְנֹדָה
לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל סָרָה) 'יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ, לְהוֹדוֹת וּלְהִלָּל' לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל:

לפורים

בְּיָמֵי מִרְדְּכָי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשׁוֹן הַבִּירָה, כְּשֶׁעֲמַד עֲלֵיהֶם הַמֶּן הַרְשָׁע, בִּקֵּשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרוֹג
וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־הַיְהוּדִים, מִנְּעַר וְעַד־זָקֵן, טַף וְנָשִׁים, בְּיוֹם אֶחָד, בְּשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִי
לְחֹדֶשׁ 'שְׁנַיִם־עֶשְׂרִי הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר, וְשִׁלְשֵׁם לְבוֹן, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַת אֶת־עֲצָתוֹ,
וְקַלְקַלְתָּ אֶת־מַחְשַׁבְתּוֹ, וְהַשְׁבֹּת לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ, וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו עַל־הַעֵץ, (וְעֲשִׂיתָ
עִמָּהֶם גֵּס וּפְלֵא וְנֹדָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל סָרָה):

וְעַל הַכֹּל יְהוָה יֵאָדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ הקדוה בעל הניסים והנפלאות **אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ**
וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תַמִּיד
לְעוֹלָם וָעֶד: כִּפְתוּב, וְאֲכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ וּבִרְכַתְּ
אֶת

כונות מזיגת הכוס

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא **י"ן ז"ל**, כמספר ג' ווי"ן דשם ב"ן, ועם ב"ן עצמו בגי' יי"ן כזה
ו ו ו י ו ד ה ה ו ו ה ה

גם יכוין לחמישה ידות דשם ב"ן, שבגי' **י"ן ז"ל** כזה

ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל

וימזגנו בתשעה יודין דעסמ"ב כמספר **מ"י"ם**

ל ו ד ה ל ו ל ו ה ל
ל ו ד ה ל ו א ו ה ל
ל ו ד ה א ו א ו ה א
ל ו ד ה ה ו ו ה ה

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵהְיֶה אֱלֹהֵינוּ ^{תק"ף בעל הטובות והמזות ט"ס} **עַל הָאָרֶץ הַטְּבִיחָה אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ:**

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{י"א הו"ו וי"ה אדור הכל}

חול יכוין **אלהים**

1. **שבת** . המשכה למוח בינה דו"א, **יוד ה"י ואו ה"י**.
2. **שבת** . המשכה למוח בינה דנוק' **ה"י יוד** (דע"ב). [י"ט יכוין **ה"י יוד** דס"ג].
3. **התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות, כנז'.**

עַל-הָאָרֶץ וְעַל הַמַּזְוֵן.

כוונות בכללות ברכה ג' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח החסדים דדעת דנוק' מט' אורות דט' אותיות דאות נו"ן דאדנ"י, כזה

נו"ן ואו נו"ן

- שבת
1. התכללות העולמות יצירה דאצילות בכריאה ואצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חסדים דדעת לז"א, יוד הא ואו הא.
 3. להמשיך מוח חסדים דדעת לנוקבא, ו"ו יוד ו"ו (דע"ב). [ביו"ט ואו אלף ואו דס"ג].

רָצוּם יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמָּךְ,
וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ, וְעַל הַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ,
וְעַל הַיְכָלְךָ, וְעַל מְעוֹנֶיךָ, וְעַל דְּבִירְךָ, וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו, אָבִינוּ רַעֲנוּ זִנְנוּ פָרַסְנוּ כִּלְכַלְנוּ
הַרְוִיעֵנוּ, הַרְוִיעֵנוּ לָנוּ מִהֲרָה מִכָּל־צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אֵל תִּצְרִיכֵנוּ
יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ לִיְדֵי מַתְנֹת בֶּשֶׂר וָדָם וְלֹא לִיְדֵי
הַלְוָאָתָם, אֲלֵא לִיְדֵךְ הַמְּלֵאָה וְהַרְחֲבָה הַעֲשִׂיָּה וְהַפְתּוּחָה.
יְהִי רָצוֹן שְׂלֵא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא נִפְלָם לְעוֹלָם הַבָּא,
וּבְמִלְכוּת בַּיִת דָּוִד מְשִׁיחֶךָ תַּחֲזִירָנָה לְמִקוּמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

בשבת יאמר רצה:

רְצֵה, וְהַחֲלִיצֵנוּ יכוין להתפלל שיחליצנו ה' מהנהגת ושלטת מטטרו"ן ושתייה הנהגה על ידי ז"א דאצילות
או על ידי עולם הבריאה **יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ** **בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשַּׁבָּת, הַשְּׁבִיעִי, הַשְּׁבִיבֵת**
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, כִּי יוֹם גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא מִלְפָנֶיךָ, נִשְׁבַּת בּוֹ וְנִזְוַח בּוֹ וְנִתְעַנֶּנֶת בּוֹ כְּמִצְוֹת
חֲקֵי רְצוֹנְךָ, וְאֵל־תְּהִי צָרָה וְיָגוֹן בְּיוֹם מִנּוּחֵינוּ, וְהִרְאֵנוּ בְּנִוְחַת צִיּוֹן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי
אַתָּה הוּא בַּעַל הַנְּחִמּוֹת, וְהַגֵּם שְׂאֵכְלָנוּ וְשִׁתֵּינוּ חֲרַבֵּן בַּיַּתְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ לֹא שִׁכַחְנוּ, אֵל
תִּשְׁכַּחְנוּ לְנִצָּח וְאֵל תִּזְנַחְנוּ לְעַד כִּי אֵל מִלְּךָ גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ אַתָּה.

בראש-חדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיַּגִּיעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
וְזָכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, זְכוּרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ, וְזָכְרוֹן מְשִׁיחֶךָ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וְזָכְרוֹן כָּל־עַמָּךְ
בַּיִת יִשְׂרָאֵל לְפָלִיטָה לְטוֹבָה, לְחַן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בְּיוֹם

בראש חדש:

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט
אלהים. רמז בר"ת אלה"ם פשוט
אלף למד הי יוד מם. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

חדש

אלף הי יוד הי - אלף הה יוד הה יכוין בגי' קס"א קנ"א
שׂינן דלת יוד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) **ההה**
ראש חדש ע"ה בגי'

חג המצות הנה ביום (ביו"ט מוסיפים טוב) **מקרא קודש הנה** בפסח:
חג השבועות הנה ביום טוב מקרא קודש הנה בשבועות:
חג הסוכות הנה ביום (ביו"ט מוסיפים טוב) **מקרא קודש הנה** בסכות:
שמיני חג עצרת הנה ביום טוב מקרא קודש הנה בשמ"ע:
הזכרון הנה ביום טוב מקרא קודש הנה בראש השנה:

רַחֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחיות סלים} עַל-יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדָךְ, וְעַל
 מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ, וְעַל-הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ
 שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלֵינוּ: אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחיות סלים}, אָבֵינוּ, רַעֲיוֹנוֹ זִוְנָנוּ פְּרִנְסָנוּ
 וְכִלְכַּלְנוּ וְהִרְוִיחְנוּ, וְהִרְוִיחְנוּ לָנוּ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחיות סלים} מִהֲרָה
 מִכָּל-צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אֲרִי-תְצַרֵּיכֶנוּ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחיות סלים}
 לֹא לִיָּדַי מִתְּנַת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לִיָּדַי הַלְּוֹאֲתָם, כִּי אִם לַיָּדָךְ
 הַמִּלְאָה, הַפְּתוּחָה, הַקְּדוּשָׁה וְהַרְחֵבָה, שֶׁלֹּא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִפְלָם
 לְעוֹלָם וָעֶד:

בשבת יאמר רצה:

רְצֵה וְהַחֲלִיצֵנוּ יְכוּיִן לְהַתְּפַלֵּל שִׁיחֲלִיצֵנוּ ה' מִהֲנַגְתָּ וּשְׁלִיטתָּ מִטְּטֵרוֹן וְשִׁתְּהִיָּה הִנְהַגְהָ עַל יָדֵי ז"א דֹּאצִּילוֹת
 או על ידי עולם הבריאה יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחיות סלים} בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשִּׁבְתָּ
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ לְשִׁבְתֵּי-בּוֹ וְלָנוּחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת
 רְצוֹנָךְ וּבְרָצוֹנְךָ הַנֵּיחַ לָנוּ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחיות סלים} שֶׁלֹּא תִהְיֶה צָרָה וְיָגוֹן וְאַנְחָה בְּיוֹם מְנוּחַתֵּנוּ
 וְהִרְאָנוּ יְהוָה יֵהְיוּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטריות} ^{והמחיות סלים} בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָךְ וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדוֹשְׁךָ כִּי אַתָּה
 הוּא בַעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל הַנְּחִמּוֹת.

בראש-יחדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֶי אָבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וַיָּבֹא וַיִּגְיַע וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
 וּפְקוּדוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן אָבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן-דָּוִד עַבְדְּךָ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדוֹשְׁךָ
 וְזִכְרוֹן כָּל-עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפַלְיטָה לְטוֹבָה לְחַן וְלִחְסֵד וּלְרַחֲמִים רַחֲמִים (טוֹבִים)
 וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם

בראש חדש:

**ר
א
ש**

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט
 אלהים. רמו בר"ת אלה"ם פשוט
 אלף למד הי' יוד מם. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

החדש

יכוין בגי' קס"א קנ"א

אלף הי' יוד הי' - אלף הה יוד הה
 שִׁינְ דָּלֶת יוֹד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) הַחֵדָּה

ראש חודש ע"ה בגי'

בפסח: חג המצות הנה
 בשבועות: חג השבועות הנה
 בסכות: חג הסוכות הנה
 בשמ"ע: השמיני, חג העצרת הנה
 בראש השנה: הזכרון הנה

לְרַחֵם בּוּ עָלֵינוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנוּ. זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוּ לְטוֹבָה, וּפְקַדְנוּ בּוּ לְבִרְכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוּ לְחַיִּים טוֹבִים, בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמְלָן וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתְּהָא.

וּתְבַנֶּה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוּ לְטוֹבָה וּפְקַדְנוּ בּוּ לְבִרְכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוּ לְחַיִּים טוֹבִים, וּבְדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמְלָן וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתְּהָא:

וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

חול תוספת שבת (מקדושת שבת לימות החול) יכוין בג' ימים ראשונים של השבוע להשאיר תוספת שבת. ובג' ימים אחרונים של השבוע, יכוין לקבל תוספת שבת (התוספת יקבל בשבת, בזכות כוונה זו).

יום ג' ויום ד'	יום ב' ויום ה'	יום א' ויום ו'
יֹוד הַהּ וּוּ הַהּ	יֹוד הַהּ וְאוּ הַהּ	יֹוד הַיּ וְאוּ הַיּ
ב"ן	מ"ה	ס"ג
אֵלֶף הַהּ יֹוד הַהּ	אֵלֶף הַהּ יֹוד הַהּ	אֵלֶף הַיּ יֹוד הַיּ
קנ"א	קמ"ג	קס"א
אֵל אֲדָנִי	אֵל יְהוָה	אֵל שְׁדֵי
שבעשיה	שביצירה	שבבריאה

יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול

שבת המשכה למוח החסדים דדעת דז"א, 'יֹוד הַהּ וְאוּ הַהּ'. המשכה למוח החסדים דדעת דנוק' ו'יֹוד ו'יֹוד (דע"ב). [יו"ט יכוין וְאוּ אֵלֶף וְאוּ דס"ג]. התכללות העולמות יצירה דאצילות בבריאה ואצילות דאצילות, כנו'.

בְּנֵה בְּרַחֲמֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם. (ואומר בלחש אָמֵן).

כוונות בכללות ברכה ד' ('מתחילה ועד סוף')

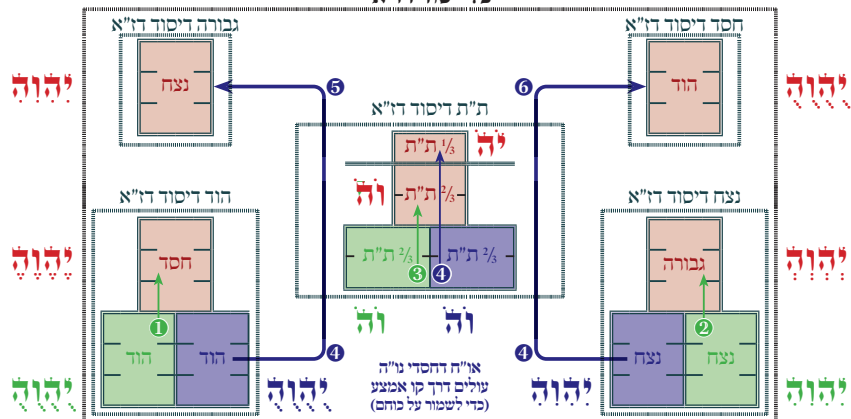
חול יכוין להאיר מוח גבורות דדעת דנוק' דז"א מט' אורות דט' אותיות דאות יו"ד דאדנ"י, כזה יֹוד וְאוּ דֶלֶת

1. התכללות העולמות עשיה דאצילות באצילות ובריאה ויצירה דאצילות.
2. להמשיך מוח גבורות דדעת לז"א, יוד הה וו הה.
3. להמשיך מוח גבורות דדעת לנוקבא, ה"י יוד (דע"ב). [יו"ט יכוין ה"י יוד דס"ג].

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהי אֱלֹהֵינוּ מִלְּפָנֶיךָ הַעוֹלָם, לְעַד הָאֵל אֲבֵינוּ, מִלְּפָנֶיךָ אֱדִירָנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלָנוּ, יוֹצֵרָנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלִךְ הַטּוֹב הַחַסְדִּים, וְהַמְּטִיב לְכָל הַמַּמְתִּיקִים לְגִבּוּרָה בְּרַדְתָּם שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּכָל־יּוֹם וַיּוֹם,

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"י	החסדים הממתקים	הוא
יהוה	1 ממתיק [לנו]	יהוה הטיב	הוא
גבורה דחסד שבהוד דיסוד		חסד ההוד	
יהוה	2 ממתיק [לנו]	יהוה מטיב	הוא
גבורה דגבורה שבנצח דיסוד		חסד הנצח	
וה	3 ממתיק [לנו]	וה ייטיב	הוא
ב"ש גבורה דת"ת שבכ"ש ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת	

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"ח	החסדים הממתקים	הוא
יה	4 ממתיק	וה גמלנו	הוא
ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת	
יהוה	5 ממתיק	יהוה גומלנו	הוא
גבורה דנצח שבגבורה דיסוד		חסד ההוד	
יהוה	6 ממתיק	יהוה יגמלנו	הוא
גבורה דהוד שבחסד דיסוד	מלי יסוד דז"א	חסד הנצח	

לְעַד

הזן וחסד ורחמים ורוח והצללה וכל טוב, יענו אמן.

הוא ישתבח על כבודו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ישתבח בשמים ובארץ.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ישתבח בנו לדור דורים.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא קרן לעמו ירים.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יתפאר בנו לנצח נצחים.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יפרנסנו בכבוד ולא בבזוי. (יש מוסיפים בזהר ולא באסור), בנחת ולא בצער.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יתן שלום בינינו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ישלח ברכה רוחה והצלחה בכל מעשה ידינו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יצליח את דרכינו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ישבר על גלות מהרה מעל צוארנו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יוליכנו מהרה קוממיות לארצנו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ירפאנו רפואה שלמה, רפואת הנפש ורפואת הגוף.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יפתח לנו את ידו הרחבה.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יברך « כל אחד ואחד ממשנו בשמו הגדול, כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב » בכל מכל כל, כן יברך אותנו יחד ברכה שלמה, וכן יהי רצון ונאמר » אמן.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יפרש עלינו סכת שלומו.	הַרְחֵמֵנוּ

לִזְנוֹן וּלְחֵסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרוּחַ, הַצֵּלָה וְהַצְּלָחָה, בְּרַכָּה וּשְׂשׂוּעָה,
נְחֻמָּה, פְּרִנָּסָה וְכִלְכָּלָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל-טוֹב,
וּמְכַל-טוֹב לְעוֹלָם אֵל יִצְחָקֵנוּ. יַעֲנוּ אַמֵּן.

הַרְחַמְנוּ הוא יְמַלֵּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

הַרְחַמְנוּ הוא יִתְבָּרַךְ בְּשֵׁמִים וּבְאֲרָץ:

הַרְחַמְנוּ הוא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דוֹרִים, וְיִתְפָּאֵר בְּנוֹ
לְעֵד וּלְנִצְחָה נְצֻחִים, וְיִתְהַדָּר בְּנוֹ לְעֵד
וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים:

הַרְחַמְנוּ הוא יַפְרִינֵנוּ בְּכָבוֹד:

הַרְחַמְנוּ הוא יִשְׁבֵּר עָלֵנוּ מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ:

הַרְחַמְנוּ הוא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מֵרַבָּה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלֹחַן זֶה
שֶׁאֲכִלְנוּ עָלָיו:

הַרְחַמְנוּ הוא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת-אֱלֹהֵינוּ הַגְּבִיָּא זְכוֹר לְטוֹב וְיִבְשֵׁר
לָנוּ בְּשׂוֹרֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת:

אם הוא אוכל על שלחן אחרים יברך לבעה"ב:

יהי רַצוֹן שֶׁלֹּא יָבוֹשׂ בְּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֹם לְעוֹלָם הַבָּא, וְיִצְלַח מְאֹד בְּכָל נְכֻסָיו,
וְיִהְיוּ נְכֻסָיו מוֹצְלֵחוֹ וְקָרוֹבִים לְעִיר, וְאֵל יִשְׁלוֹט שִׁטְוֹן לֹא בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו וְלֹא
בְּמַעֲשֵׂי יָדֵינוּ, וְאֵל יִזְדַּקֵּק לֹא לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוֹר חֲטָא וְעַבְרָה וְעוֹן מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם:

הַרְחַמְנוּ הוא יְבָרַךְ אֶת (אָבִי מוֹרִי) בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת

(אִמִּי מוֹרְתִי) בְּעֵלַת הַבַּיִת הַזֶּה, אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם

וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם.

<p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַנְחִילֵנוּ עוֹלָם שְׂכָלוֹ שִׁבְתָּ וּבְמִנּוּחָהּ לְחַיֵּי הַעוֹלָמִים.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשׁ עָלֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לִישׁוּבֵי בְּסִפְתָּ עוֹרוֹ שֶׁלִּי לְיִתְדִי. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ שִׁפְעַ קְדֻשָּׁה וְטְהָרָה מִשִּׁבְעָה אֲשֶׁר־יִזְיָן עֲלָאֵין קְדִישִׁין. וְכֹתֵם תְּהֵא מִגֵּן וְצִנָּה עָלֵינוּ. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקָּים לָנוּ אֶת־סִפְתָּ דְּוִיד הַנּוֹפֵלֵת:</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִגְיַעֵנוּ לְמוֹעֲדִים אֲחֻרִים הַבָּאִים לְקִרְאָתֵנוּ לְשָׁלוֹם:</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׂכָלוֹ טוֹב:</p>	<p>בשבת:</p> <p>בראש חדש:</p> <p>בראש השנה:</p> <p>בסוכות:</p> <p>במועדים:</p> <p>ביום טוב:</p>
--	---

בחנוכה ובפורים, אם שכח לומר על הנסים בברכה שניה יאמר כאן, הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו', ויאמר כל הנוסח של על הנסים

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִטַּעַ תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִבֵּנוּ, וְתִהְיֶה יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נִזְחָטָא, וְיִהְיֶוּ כָּל־מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם.

ברכת האורח

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרַךְ אֶת הַשְּׂלֵחֵן הַזֶּה שְׂאֵכְלֵנוּ עָלָיו וְיִסְדֵּר בּוֹ כָּל־מַעֲדָנַי עוֹלָם, וְיִהְיֶה כְּשֶׁלְחָנוּ שֶׁל אַבְרָהָם אַבְיָנוּ כָּל־רֵעֵב מִמֵּנוּ יֹאכַל וְכָל־צָמְא מִמֵּנוּ יִשְׁתֶּה, וְאֵל־יִחָסֵר מִמֵּנוּ כָּל־טוֹב לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, אָמֵן: הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרַךְ בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וּבְעַל הַסְּעוּדָה הַזֹּאת, הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר לוֹ, בְּבָנִים שִׂיחָיו וּבְנָכְסִים שִׂירְבוּ, בָּרַךְ יְהוָה יֵאֱהַדְוָהוּ חֲלִלוּ וּפְעֵל יָדָיו תִּרְצָה: וְיִהְיֶוּ נְכֻסָיו וְנְכֻסֵינוּ מְצֻלָּחִים וְקַרְוִבִים לְעִיר, וְאֵל־יִזְדַּקֵּק לְפָנָיו וְלֹא לְפָנָיו שׁוֹם דָּבָר חֲטָא וְהִרְהוֹר עוֹן, שֵׁשׁ וְשִׁמּוֹן כָּל־הַיָּמִים בְּעֶשֶׂר וְכַבּוֹד, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: לֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא, אָמֵן כִּן יְהִי רָצוֹן.

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַיֵּנוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבְנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁיחַ וְלִבְנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,

מִגְדִּיל (ביום שמתפללים בו מוסף וכן במוצ"ש וכן בסעודת מילה ובסעודת פורים - בא"ח חוקת י"ט - אומרים: מִגְדִּיל) יִשְׁוֹעוֹת מִלְכוּ, וְעִשְׂה־חֶסֶד לְמִשְׁיחֹו לְדוֹד וּלְזָרְעוֹ עַד־עוֹלָם: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעִבוּ, וְדַרְשֵׁי יְהוָה יֵאֱהַדְוָהוּ לֹא־יִחָסְרוּ כָּל־טוֹב: נֶעַר הַיִּיְתִי גַם־זִקְנָתִי וְלֹא־רֵאִיתִי צָדִיק

ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אוֹתֵינוּ (וְאֲבֵינוּ וְאֵמֵינוּ) וְאֵת אֲשֶׁתֵינוּ וְאֵת
זְרַעֵינוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לֵינוּ, אוֹתֵנוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לָנוּ,
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֵרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּכָל, מְכָל, כָּל,
כִּן יְבָרֵךְ אוֹתֵנוּ כְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכָה שְׁלֵמָה, וְנֹאמַר «אֲמֵנוּ:

בְּמָרוֹם יְלִמְדוּ עָלֵינוּ וְעַלֵינוּ זְכוֹת שְׁתֵּהא לְמִשְׁמֶרֶת
שְׁלוֹם, וְנִשְׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה יֵאָדוֹנָהּ, וְצַדִּיקָהּ
מֵאֵלֵהֵי יִשְׁעֵנוּ, וְנִמְצָא חַן וְשִׂכָל טוֹב בְּעֵינֵי
אֱלֹהִים וְאָדָם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלָנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת וּבְמִנוּחָהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים: לשבת:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ עָלֵינוּ אֶת-הַיּוֹדֵשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש חדש:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלָנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב: ליום טוב:

בליל ראשון של פסח מוסיפים:

הַרְחֵמֵנוּ, הוּא יְנַחֵלָנוּ לְיוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב, לְיוֹם שְׁכָלוֹ אַרוֹךְ לְיוֹם
שְׂצַדִּיקִים יוֹשְׁבֵינָנוּ וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרִאשֵׁיהֶם וְנִהְיֶינָנוּ מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה
וְיֵהִי חֵן לְקַנּוֹ עִמָּהֶם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ עָלֵינוּ אֶת-הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש השנה:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקְיֵם לָנוּ אֶת-סִפְת דָּוִד הַנּוֹפֵלֶת: לסוכות:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁינָה וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,
מִגְּדִיל (ביום שיש בו מוסף, וגם בסעודת מלוה מלכה, אומר מִגְּדִיל)
יְשׁוּעוֹת מִלְּכּוֹ וְעֲשֵׂה חֶסֶד לְמִשְׁיַחֲנוּ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד-עוֹלָם:
עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל
וְאֲמָרוּ אֲמֵנוּ:

נַעֲזָב, וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי-לֶחֶם: כָּל-הַיּוֹם חֲזוֹנִין וּמְלוֹה, וְזָרְעוּ לְבָרְכָה: מֵה שֶׁאֲכָלְנוּ יְהִי לְשִׁבְעָה, וּמֵה שֶׁשִּׁיתִינוּ יְהִי לְרַבּוּאָה, וּמֵה שֶׁהוֹתַרְנוּ יְהִי לְבָרְכָה, כְּדַכְתִּיב וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּוֹתְרוּ כְּדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמָיו אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אַמֵּן.

יִרְאוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵינֶן מִזְחָסוֹר לִירְאוֹ: כְּפִיקָרִים רָשׁוּ וְרָעִיבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא-יִזְחָסְרוּ כָּל-טוֹב: הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כּוֹתֵץ אֶת-יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נַעֲזָב וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי לֶחֶם: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמָיו אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

יחוד הזכירה

מקורות:

שער רוח הקודש דף ל' ע"א.

חסדי דוד אות קי"ח, קי"ט.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש דף ל"ה ע"ב.

מבוא שערים שער ג' ח"ב פי"ז, דף ל' ע"ב.

שער מאמרי דף ט' ע"א, דף י"ז ע"א. שער מאמרי רז"ל מסכת נידה דף ז' ע"ב.

ע"ח ח"א דף ע"ח ע"א פרק ו'. ע"ח ח"א דף ע"ב ע"ד, שורה 9 מלמטה, ונחזור לעניין.

ספר הליקוטים פרשת תרומה סימן כ"ו, ואת המשכן תעשה עשר יריעות.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש, דף ל"ה ע"ב

תחילה יכוין בגבורה דעתיק, שהיא בוצינא דקרדינותא והיא **אלהי"ם דההי"ן** בריבוע, המלובשת במוחא **סתימאה חכמה דא"א**. ומשם יכוין להמשיך הה"ח והה"ג של הדעת דמוחא סתימאה בין תרין כתפין. וימשיך הכתף **ימין לאבא**, והכתף **שמאל לאימא**. וכל אחד מהם הם ב' י"ה דיודי"ן ודההי"ן, בהכאה.

והכתר הוא ג' י"ה דיודי"ן ודההי"ן ודאלפי"ן, בהכאה, ג' כתר. וכן ימשיך להם הארה מהנו"ה דעתיק, שהם שם צבאות, ואו"א הם **ע"ב קס"א**, ומשם ימשיך לזו"ן.

וזה היחוד יועיל לכוין בו בכל יום בעת עלות השחר, וגם ביום הכיפורים במוסף ונעילה, בזמן שאומר שליח צבור תיבת אי"ה

תכוין גבורה דעתיק שבמוחא סתימאה דא"א.

אלף,

אלף למד,

אלף למד הה,

אלף למד הה יוד,

אלף למד הה יוד מם

גימ' אלף ואחד

ימשיך חו"ג דדעת דמו"ס בין תרין כתפין דיליה (דא"א),

והוא סוד ב' כתפות חוברות

יוד הה יוד הי גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"ה גי' ר',
 ויו"ד פעמים ה"י גי' ש',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בשמאל לאימא

כתף שמאל
יוד הה יוד הי גי' אדני

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ר'

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאימא

אלף הי יוד הי

ישלכם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דההי"ן גובר בשמאל

י ו ו ד ד ה ה הי

נקודות שמאל גי' ק"ל, כמס' ה' היוו"ת
 יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה

אח"כ ישלכם עם שם קס"א, והוא לאימא

א ל וף וה די
די הו הד ה ה הי

ויכוין נקודות ימין ושמאל שהם קל"ע גי' ר', כמספר ריבוע אלהי"ם,
 וכמספר י"ה דההי"ן בהכאה כנז"ל

א, אל, אלה, אלהי, אלהים גי' ר' **יוד הה** בהכאה גי' ר'

וכן ימשיך לאו"א הארה מנו"ה דעתיק, המלוכשים בחג"ת דא"א,
 צבאות ע"ה גי' כת"ף

מזוהד דע"י **צבאות** ע"ה גי' כתף,

לאימא **אלף הי יוד הי**

יוד הי יוד הה גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"י גי' ש',
 ויו"ד פעמים ה"ה גי' ר',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בימין לאבא

כתף ימין
יוד הי יוד הה גי' אדני

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ר'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאבא

יוד הי ויו הי

אח"כ ישלכם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דיודי"ן גובר בימין

י ו ו ד ד ה ה יה

נקודות ימין גי' ע'

אח"כ ישלכם עם שם ע"ב, והוא לאבא

י ו ו ד ד וה די
דו הי הו יה הי

מנצח דע"י **צבאות** ע"ה גי' כתף,

לאבא **יוד הי ויו הי**

שילוב ע"ב קס"א **יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי** גי' זכור

ומשם יכוין להמשיך הזכירה, והוא אותיות זכר י"ה, שהם או"א, ומשם לזו"ן

שער רוח"ק דף כ"ד ע"ב.
סידור חול דף צ"א ע"א.

כוונת מאה ברכות
(כוונה זו צריך האדם לכוונה קודם תפלת ערבית)

הריני מוכן ומזומן בכ"ד שעות של היום הזה לברך מאה ברכות, כדי להמשיך לז"א מאה ברכאן שהם ס"ג ומילואו. וגם להמשיך למלכות שהיא אדנ"ת, מאה ברכאן, כדי שתושלם בשם אדנ"ת פשוט ומלא דמלא (מעיל אליהו).

בכללות מאה ברכות, יכוין להמשיך מוחין [דרך] (מ)הבריכה העליונה לז"א. והיינו, שיכוין להמשיך המוחין המתלבשים בנה"י דאימא ומתפשטים בו' ספירות דז"א כחב"ד ח"ג. ועוד מתפשט עמרת היסוד דאימא בשליש עליון דת"ת דז"א. וכל ספירה כלולה מו', שעולה בני' ס"ג

יוד הי ואו הי

ועד כאן האורות הם סתומים.

ועוד יכוין להמשיך האורות (המוחין) בגילוי, ומתפשטים בב' שלישי ת"ת ובנה"י דז"א, שמספרם ל"ז, כמספר מילוי ס"ג

יוד הי ואו הי

וס"ג ול"ז גי' מאה.

אח"כ יכוין להמשיך כללות המאה ברכות מז"א לנוק', שבה שם אדנ"י. והאלף בציוור יו"י, וי"ד שעל הנז"ן הרי ל"ו, וס"ד, מספרם מאה, כמספר אדנ"י וד"ל אותיות מילוי מילואו

אדנ"י

אלף למד פא. דלת למד תו (בר"ח תיו).

נון ואו נוך. יוד ואו דלת

ע"ה כמספר ק' אדנים.

סדר יחוד התשובה
(ויכוין בו קודם חתימת ברכת "השיבנו", בתפילת י"ח)

יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה וְאֵלֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂמֵחַתוֹר וְזִתְרָה מִתְנַחֵת כְּסָא כְבוֹדְךָ וְתִקְבַּל בְּתִשְׁבָּה אֶת (פכ"פ) כִּי יִמְיָךְ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

לקשר החסד הנקרא ימין	עם הבינה הנקראת תשובה
חסד דבינה	בינה דבינה
יְהוָה	יְהוָה
חיבור חסד עם בינה	
יְהוָה	יְהוָה

ותפשוט הבינה את יד ימינה לקבלו בתשובה הנקראת בינה

יְהוָה	יְהוָה
---------------	---------------

יְקַהְרֵעָה יְשֵׁהטְוֹנָה להגנה

רַחֵם תַּמָּךְ אַבְגֵי יתֶךָ קַרַע שֵׁטָן (קיבול תפילות)

יחוד להתחבר לנשמת הצדיק

יְהוָה	יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה	
יְהוָה	יְהוָה
תפארת	
(כנגד ת"ת הצדיק-רוח)	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות	
(כנגד מלכות הצדיק-נפש)	
אדנ"י מלא זה לבו של האדם	
אלף דלת נוך יוד	
רוח של הצדיק מ"ד	נפש של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
יְאֵהֲדוֹנָה	
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו	
אח"כ נשלם ויה יחודא תתאה	
והם עולין בגימטריא	
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד	
ויחוד זה מקובל מרב ייבי סבא למרון האר"ז ז"ל והבעש"ט זלה"ה	
שומר מוחשבתו (לצייר פני אימו)	
אל שדי	ביט
לפתיחת הלב	להנצל מהרהורים (בני משה)
יהו	אל שדי

יְהוָה	יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה	
יְהוָה	יְהוָה
חכמה	
(כנגד חכמת הצדיק-היה)	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות	
(כנגד מלכות הצדיק-נשמה)	
אדנ"י מלא זה לבו של האדם	
אלף דלת נוך יוד	
רוח של הצדיק מ"ד	נשמה של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
יְאֵהֲהוּ ויְהוּ	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי	
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו	
אח"כ נשלם ויה יחודא תתאה	
והם עולין בגימטריא	
ש"מ ע"י ש"ר אל יהוה אלהינו יהוה אחד	
סך כל שמות אלו עולין בגימטריא אלף קי"ח 1118, כנגד יחוד	
משגיח דבורו	אל יהוה
להצלחה	יְהוָה
לרפואה	יְהוָה
לפתיחת הלב	יְהוָה

(א) ליל א'

(יחוד לליל א' וד': "נבוב לחת עשה אותו")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק נ"ח ע"ב יחוד ח', יר"א ח"א 779, רחובות הנהר קל"ז.
ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: יחוד קודם קשע"ה, כי עד חצות עומדים זו"ן אב"א ובחצות ננסרים ועולים לחיק או"א ששם מזדווגים ונותן לה כלי ורוחא ואח"כ נותן לה מוחין חדשים (פנים).
"נבוב" מורה על הנסירה והפרדה שהרי פרושו חלול, גם רמוז בו שם ב"ן וט' אותיותיו שהם פנים דט"ס ופנים דמלכות דחכמה של פרצופי לאה ורחל (כמו בסוף היחוד לליש"ק) המקבלים מוחין אלו. כלומר עושים נסירה וממשיכים מוחין דפנים לנוק'. המוחין עצמם נרמזו באתב"ש של נבוב שהוא "טשפש" שהגמט' שלו עסמ"ב ותנ"ה שהם מוחין דאו"א, או מוחין ולבושיהם.

(ב) מיוסד על הפסוק נְבוּב לְחַת עֲשֵׂה אֹתוֹ (שמות ל"ח ז')

נְבוּב

נְבוּב גי' ס', והם סוד

ששים גיבורים סביב לה,

וסוד ששים המה מלכות ובו נרמז הוי"ה דב"ן

יוד הה וו הה מספר
יוד הה וו הה אותיות

ונשאר עוד אותיות "בו" עם הכולל שלהם הם ט' כמספר ט' אותיות דב"ן. וניקודו מתיבת **לְחַת**. (ג)

טשפש

ויכוין נבוב בחילוף א"ת ב"ש שהוא טשפש.

יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי
יוד הי ואו הי אלף הא יוד הא
יוד הא ואו הא אלף הה יוד הה
יוד הה וו הה ע"ה גימ' תנ"ו
 ע"ה גימ' רג"ל
 רג"ל ותנ"ו גימ' טשפש

והשם הזה כמספר עסמ"ב העולים עם הכולל רג"ל. ועוד שלשה אחי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן ודההי"ן ע"ה שעולין תנ"ו, ויחבר תנ"ו ורל"ג יחד גי' תרפ"ט כמנין השם טשפש.

א. דע דקודם קשעה"ט צריך לכוין ביחודים אלו, ובליל א' וד' יכוין ביחוד נבוב לוחות וכו', ובליל ב' וה' יכוין ביחוד ה' יספור בכתוב עמים, ובליל ג' ו-ו יכוין ביחוד שמש ירח עמד זבולה, ובליל ז' יכוין ביחוד האל המאזרני חיל וכו', וכל יחודים אלו הובאו בשערוה"ק כמסומן מקומם, וסידרם היר"א זלה"ה קודם קשעהמ"ט, וכאן סידרנו אותם לפי סדר כל יום בפנ"ע, וכנראה שהם הכנה ליחוד דחצות לילה, וע"כ יש לכוונם קודם קשעהמ"ט, ואח"כ יכוין ביחודים לתיקון עוון הקרי הנתקן ע"י הק"ש שעשהמ"ט וכנודע, וכמסודר לקמן. ואח"כ יתחיל לומר הקשעהמ"ט, והיע"א.

ב. שערוה"ק נ"ח ע"ב - דפו"י דס"ה ע"א יחוד ח'. סידור היר"א זלה"ה ח"א עמ' 779: זמן יחוד זה קודם קריאת שמע שעל המטה שאז זו"ן הם אב"א וע"י החסדים ננסרים. וע"כ צריכים אנו לייחוד זה לצורך הנסירה דזו"ן [הכוללים דכ"ד שעות הנעשה בחצות לילה] כי אז עולים לאו"א ומזדווגים ונותן לה כלי ורוחא אלא דא"כ לא מובן למה לא נעשה זה בכל לילה, וצ"ע והיע"א.

ג. כי השווא היא כנגד אות אחרונה ת' הנחטפת ולעולם כל אות אחרונה שאין בה ניקוד כתוב היא שוא.

ליל שבת קודש

(יחוד לליל שבת: "האל המאזרני חיל ויתן תמים דרכי")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק ס"ב ע"ב יחוד י"ט, יר"א ח"א 781, רחובות הנהר קמ"ז, אור החיים קפ"ה, שעהכ"ו ס' ע"א, סדור קל"ו רע"ב (חת"ך), ק"כ ע"א (ויעבור).

ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: זמן היחוד ליל ש"ק אחר הסעודה. קודם חצות זמן יחוד יעקב ולאחריה מלאו קומת ז"א כמו בליל החול אחר חצות אך עם מיתוק ובעילוי והארה עצומה יותר מלילי החול. בניתיים רחל עלתה לחיק אימא להגדילה. אחר חצות יורדת רחל ועולה לאה לאימא. בזמן זה הזיווג יעקב ורחל מלאו קומת ז"א שהוא לזיווג ז"ו"ן יחשב (אם כי זיווג ז"ו"ן במוסף בלבד). לכן יעקב נקרא בלשון הרב ז"א". בזמן שקודם חצות אנו מכוונים גם ליחוד הנוכחי שהוא יעקב ולאחריה גם לזה שיחול בנקודת חצות והוא יעקב ורחל. ביחוד נמשיך מוחין דאבא לז"א אך הם לצורך יעקב. ההמשכה מתחילה ממ"ס דא"א דרך המדרגות הנאות לאבא לחכמה שבו (מס' ת' של הד' יודין דע"ב) ועד הבינה שבו (כ"ח אותיות הם ט"ס דבינה) כי בינה דאבא מתייחסת בחכמה דאימא, משם לחכמה דאימא (קס"א עם י' אותיותיה) שבתוך ז"א. משם מתחילים לתקן אל לאה ואח"כ את רחל בבנין האח' שבהם (שבת עצמה נחשבת פנים כלפי ימות החול, אם כך התיקון יחשב לאח' דפנים). כעת מתחילים לבנות את לאה ע"י ז"א ע"י המשכת הארות החכמות דאו"א הנ"ל לט"ס דכח"ב שלה (הפשוט, המלא והמלא דמלא דב"ן, ל"ו אותיות. אח"כ יש לעורר ע"ב רי"ו וכ"ו (בחג"ת ז"א כמו בכונת "ויעבור" אלא ששם ללא ההוי"ה הפשוטה) ולהאיר מהם ללאה שהיא ד' של "שד"י" והיא ד' של קשר של תש"ר. אח"כ מאירים לרחל לצורך זיווגה אחר חצות, שני שלישי החסד דת"ת ע"י ז"א. עכשיו נכוון להמשיך מוחין חדשים שתחילת המשכתם מחכמה דז"א כמו בכונת שים שלום (סדור ק"ט ע"א - ק"י ע"א) עד יסוד יעקב (מהם המוחין החדשים? אולי כוונתו למוחין דפנים, אך לפי הדוגמא של "שים שלום", כוונתו וודאי להמשכת הטיפה עד יסוד יעקב לצורך זיווגו עם רחל אחר חצות). ההמשכה היא י"פ מ"ו מז"א ליעקב (למרות שכתוב כאן שהמשכה לז"א, יעקב נקרא עתה ז"א כי קומתו כקומת ז"א). גם נמשיך לו את השליש החסד העליון דת"ת כי זיווגו קודם חצות בחול (מחזה ומעלה) ע"י היסוד העליון שבחזה דז"א לכן עתה יקבלו ואז גדלה קומתו ומתארך כשיעור קומת ז"א ונקרא

"תמים". עכשיו יוכל להאיר ללאה הנקראת "תם" ולרחל הנקראת "ים" והיא מ"ב דע"ב. אח"כ מדווגים או"א וממשיכים מוחין חדשים לזו"ן לצורך זיווגי לאה ורחל הנקראות "אני".

(א) מיוסד על הפסוק **הָאֵל הַמְאֲזִרְנִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִימִים דְּרַכָּי**: (תהלים ח"י ל"ג)

חת"ך וקע"א: השפעה ממו"ס דא"א לחכמה דז"א שבה אהי-ה ממוח חכמה דאימא.

הַאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ר"ת גי' חת"ך, שהם ד' יודי"ן דהוי"ה
 דע"ב דא"א, כ"א כלולה מעשר הרי ת',
 וכ"ח אותיות מלא דמלא דע"ב, ס"ה גימ' חת"ך,
 מחכמה דא"א וז"א.

והוא סוד פסוק פותח את ידיך.

(א) ר"ל להמשיך מחכמה דא"א לחכמה דז"א

ר"ת גי' חת"ך

יִוֵּד הֵי וְיִוֵּד הֵי

ד' יודי"ן דע"ב כל אחד כלולה מעשר

מספר אותיות

הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֵּד וְיִוֵּד דַּלְתַּת. הֵי יִוֵּד. וְיִוֵּד יִוֵּד וְיִוֵּד. הֵי יִוֵּד

ס"ה חת"ך

והוא סוד פותח את ידיך ס"ת חת"ך

הַאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ס"ת עם הכולל עולה קע"א,
 גי' אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו.

מספר אותיות
אֵלֶּף הֵי יִוֵּד הֵי
אֵלֶּף הֵי יִוֵּד הֵי

להוריד ד' יודי"ן דע"ב כ"א כלולה מעשר

יִוֵּד הֵי וְיִוֵּד הֵי

מספר אותיות

הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֵּד וְיִוֵּד דַּלְתַּת. הֵי יִוֵּד. וְיִוֵּד יִוֵּד וְיִוֵּד. הֵי יִוֵּד

ס"ה חת"ך

אל הס"ת שהוא אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו

מספר אותיות
אֵלֶּף הֵי יִוֵּד הֵי

אותיות **אֵלֶּף הֵי יִוֵּד הֵי** ס"ה גימ' קע"א

ותכוין להוריד הר"ת שהוא היודי"ן דהוי"ה
 דיודי"ן וכ"ח אותיותיו כנז', אל ס"ת שהיא
 אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו (ר"ל מחכמה
 דא"א לז"א שבו אהי"ה ממוחין דאימא),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל.

א. יחוד זה אינו נוסח היר"א והוא לקוח מספר אור הלבנה, הלשון של היחוד הוא מהשד"ה. הביאורים בסוגריים הם מהגר"י קצין זצוק"ל [באור הלבנה עמ"ו קפ"ה-קפ"ז יעו"ש, שהסביר את השד"ה] וכתב שם שכ' היום"ד ז"ל בביאורו (בשערוה"ק) שיחוד זה הנשגב והנורא מאוד שייך לליל שבת קודש אחר הסעודה כנודע יעו"ש בביאורו וירוח לך.

ל"ו אותיות דב"ן: השפעת חת"ך וקע"א ללאה.

האל אח"כ תכוין להוריד הב' שמות הנז' (דר"ת וס"ת)
 (ר"ל משם ע"ב ד' יודי"ן וכ"ח אותיותיו ושם השני קס"א ועשר אותיותיו),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל,
 והיא גי' ל"ו אותיות שבהוי"ה דב"ן,
 פשוט ומלא ומלא דמלא.

ל"ו אותיות גימ' לאה,
 ותמשיך הנז' לפרצוף לאה הרמוזה בתיבת האל
יהוה
יוד הו וו הו הו
יוד ואו דלת. הו הו. ואו ואו. הו הו

שד-י: המשכה מחג"ת דז"א ללאה שהיא ד' של "שד-י" והיא ד' של קשר תש"ר.

יוד הו וו הו הו ע"ב בחסד

המאזרני ע"ה גי' שד"י

שהוא ע"ב רי"ו הוי"ה כנודע.

יוד הו וו הו הו ע"ב דע"ב

ויכוין להמשיך כל זה בלאה שהיא ד' דשד"י
 שהיא קשר דתש"ר (א).

יוד הו וו הו הו מספר אותיות ע"ב דס"ג

יהוה יוד הא ואו הא ע"ב דמ"ה סה"כ גימ' רי"ו בגבורה

יהוה כ"ו בת"ת

סה"כ גימ' שד"י

להמשיך כל זה ללאה

שהיא ד' דשד"י

שהוא קשר דתפילין של ראש

חיל: המשכה לרחל.

חיל גי' כ"ד כ"ד

שהוא ב' שלישים תחתונים דת"ת דז"א מן החסד המתפשט בו, כי [בכל ספירה מחג"ת נו"ה דז"א יש בה חסד אחד ו] חסד גי' ע"ב ובי' שלישים שבו גי' חיל ויכוין להמשיכם לרחל (ב).

א. דוגמה לכך, בזמן היניקה, כמ"ש בע"ח שכ"ח פ"ב כי ז"א יונק משדי אימא הנקראים שד"י ועי"ז יהיה פרצוף יניקה דז"א שהוא חג"ת שיש בו מספר שד"י כי בחסד הוא הוי"ה דע"ב שכן חסד גי' ע"ב ובגבורה רי"ו שהם ג' ע"ב שנתקבצו בשמאל ע"ד ויעבו"ד ובת"ת הוא הוי"ה פשוט כי בת"ת שם הוי"ה עצמה ושלתתם כ"ו רי"ו ע"ב גי' שדי יעו"ש.

ב. וכמ"ש בע"ח שכ"א פ"ב כי ז"ס ושמתו כדכ"ד שמושותיך כי כתר הנוק' נעשה מב"ש ת"ת דז"א מבחינת החסד שבת"ת שהוא ע"ב וכל שלישי הוא כ"ד גם ז"ס וישראל עושה חיל כי ז"א הנקרא ישראל עושה חיל לנוק' ר"ל שנותן לה ב"פ כ"ד שמספרם חיל"ל וכן ז"ס הפסוק באלהים נעשה חיל ועי"ז והוא יבוס צרינו יעו"ש ב.

10 שמות מ"ו: המשכה מוחין חדשים מחכמה דז"א ליעקב.

וַיִּתֵּן גַּי' תַּס"ו כְּמוֹס' עֶשֶׂר מְלוּאֵי ע"ב,
 עַם שֵׁשׁ אוֹתוֹת הַמִּילוּי.
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל

עם ו' אותיות המילוי יוֹד הֵל וְלֵו הֵל, גימ' ויתן
 להמשיכם לז"א (עפ"י הדע"ה,
 צ"ל מז"א ליעקב הנקרא ז"א)

י-ה: המשכת ש"ע דחסד שבת"ת מז"א ליעקב. עכשיו הוא נקרא "תמים"

אור ש"ע דת"ת שהוא כ"ד
 יוֹד
 לז"א (שהוא יעקב)

תָּמִים גימ' ת"ץ. יכוין כי כבר המשיך לז"א
 (שהוא יעקב, כמו ב"ויתן") מספר תס"ו הנז', ועתה
 ימשיך לו גם אור שלישי עליון דחסד שבתפארת
 שהוא כ"ד כנ"ל, הרי נשלם לת"ץ כמספר תמי"ם.

תם ים: המשכה ללאה ורחל.

ז"א (שהוא יעקב) מאיר ללאה
 אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף
 הנקראת תם

ועתה כבר יכול להאיר ללאה ולרחל הנקראים
 תמים. כי לאה נקראת תם, כמספר ד' אלפי"ן דד'
 שמות אהי"ה כנודע. (א)

ז"א (שהוא יעקב) מאיר לרחל
 הנקראת ים
 יְהוּה
 מ"ב אותיות
 (שליש אמצעי) יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד וְיָו דְלֵת. הֵי יוֹד. וְיָו יוֹד וְיָו. הֵי יוֹד
 ועוד שלישי תחתון ח' הרי י"ם

ורחל נקראת י"ם,
 שהוא המ"ב אותיות דהוי"ה דיודי"ן, שהוא חסד,
 שהיא לוקחת [אור שלישי אמצעי] מז"א.
 ועוד השליש האחר [התחתון] שלוקחת,
 שהוא [שליש הוי"ה פשוטה מספרן] ח',
 הרי הכל גימ' י"ם.
 (רחל קבלה שני שלישים של חסד שבת"ת,
 במילת "חיל").

א. מכוונת תורה לשמה שלוקחת לאה ד' אלפי"ן דארבע אהי"ה דאימא שהם לבושי חו"ב חו"ג דז"א, והם
 גי' מד"ת כמבואר בע"ח שער ל"ח פ"א. וכתוב בשער הפסוקים פר' שמות בביאור שורה האמצעית, כי
 שרשם, שהוא בחינת כללות הארבע אלפי"ן, נשאר בז"א, ולאה לוקחת ת"ם. וז"ס ויעקב איש ת"ם ר"ל
 בעלה דלאה הנק' תם ע"ש.

ע"ב קס"א: זיווג פנים דאו"א לצורך המשכת מוחין חדשים לזו"ן.

ותחילה יכוין למסור עצמו על קידוש השם, ולקבל עליו ד' מיתות בית דין

ע"ב	יוד הי ויו הי	א	ולייחדם ע"י	א	י	ע"י	סקילה
ס"ג	יוד הי ואו הי	ה	ולייחדם ע"י	ד	ה	ע"י	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	ו	ע"י	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	י	ה	ע"י	חנק

דְרָכַי גִּמְ' הוּי"ה דע"ב ואהי"ה דיודי"ן קס"א, פנים דאו"א.
 ושניהם גימ' רג"ל, וע"ה גימ' דרכ"י,

יוד הי ויו הי ע"ב - פנים דאבא
אלף הי יוד הי קס"א - פנים דאימא
 גימ' רג"ל

יכוין לזווג או"א
איהיהיה
 להמשיך מהם המוחין לזו"ן

אני: המשכת מוחין לכח"ב דלאה ורחל לצורך זיווגם.

יכוין בשם קדוש שביחוד זה מוצאו מתיבת
תמים בחילוף א"ת ב"ש אימי, וניקודו כניקוד
ר"ת האל המאזרני חיל ויתן.

יכוין בשם **אימ"י** הנז' שמספרו **ס"א** גימ' **אני**,
 שהוא כינוי ללאה ולרחל,
 כי **אני** גימ' הוי"ה דב"ן
 ותשע אותיותיו שהוא בנוק'.
 וזהו שכתוב **"ראו עתה כי אני אני הוא"**.

יכוין **אימ"י** גימ' **אני** כינוי ללאה ורחל
 והוא גימ'
 שם ב"ן **יוד הה וו הה**
 וט' אותיותיו **יוד הה וו הה**

(א) סגולה להעלות נשמתו למעלה בלילה

מי שרוצה להעלות נשמתו בלילה בסוד פקדון צריך שיהיה בו א' מחמשה דברים אלו:
 (משערה"ק דף ט' ע"ד - דפו"י י"ב ע"א)

- א. שיכוין באותו יום בתפלתו כונה שלימה באופן שגרם בעת נפילת אפים דשחרית זווג עליון.
- ב. שיתן באותו יום צדקה כתקנה שלא ידע למי נותנה, וגם המקבל לא ידע ממני נטלה וליתן צדקה לאדם ראוי והגון.
- ג. שיהיה באותו יום כל היום בתפילין בלי היסח הדעת ולכוין בהם הכונה קצרה כמ"ש במקומו.
- ד. להחזיר בני אדם בתשובה, או שימנע לאיזה אדם שמבקש לעשות עבירה ולהחזירו בתשובה מעוון ההוא.
- ה. לזכור בעת שישן כל החטאים שעשה באותו יום ואפי' דקדוק קטן וישוב בתשובה ויתודה עליהם. (ובפע"ח שם כתב אין צריך בפרטות, אמנם צריך שיטרח ויזכור כל מה שיוכל מהחטאים שעשה ביום ההוא).

כאשר מזדווג ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג חדשים או לזרז א"א או לזרז ז"ן ג"כ או אוחס החו"ג אינם עומדים בסדר הנו' שעולים למעלה אמנם הם יורדים במרוצה למטה במקומם רק שאלו החו"ג הא' הם המיד מקבלים הארה מן החדשות הבאות אח"כ תמיד כנודע בזווג דאריך ודאורא דלא פסיק לעלמין ופירט מה שהוא לריך לחיות העולמות כנודע ותמיד נמשכים חו"ג חדשות ג) ד) ואז החו"ג הראשונים אשר הם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשות דרך מסך היסוד קסא) בסיחוס גמור והחו"ג אשר הם למטה הם מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור קסב) וסיבה זו קסג) היא מה שגורם אל התחלקות קסד) ד' פרטופים והיות שינוי והבדל בין התחנות אל העליונות, וגמלא עשה כי או"א מלבישים את אריך מן הגרון שבו עד היום היסוד דעתיק שבתוכו שהוא עד היום שליט העליון של הת' דאריך והוא עד החזה שלו ואבא מלביש הימין ואימא מלבישת השמאל: ה) ואח"כ באים יסו"ת וכו' ומלבישים גם את אריך מן החזה

הנו' עד הציבור של אריך שהוא יותר למטה מעט מן חלי הת"ה שלו יס"ס בימין ותבונה בשמאל ואלו הד' פרטופי"ם הם המלבישים את אריך מן הגרון ועד הציבור כנו' ו) מכל לדדיו וסביבותיו שמאל וימין אחר ופנים, וכבר נודע מה שביארנו בענין לאה ורחל בהיותם עומדות באחורי ז"א שאז העקביים של הגלי לאה נכנסים בתוך ראש רחל העומדת תחתיה וכן ג"כ בכאן ו) שהעקביים של רגלי בינה העליונה נכנסות תוך ראש התבונה העומדת תחתיה משא"כ באבא עם יס"ס העומדת תחתיו וטעם הדבר הוא לפי שהגבו' ילאו תחילה מן היסוד ונתגלו ואח"כ ילאו החסדים ואז היה הגילוי בשיה לכל הגבורו' ולכן נתקשרו הגבורות בקשר חמין עליונות עם התחנות ולכן אעפ"י שאח"כ נתחלקו לב' פרטופים נשאר ביניהם קשר חמין ע"י העקביים הנו' אשר על ידם מתקשרת הבינה עם התבונה:

ח) וזרו מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך והוא בחי' מקום ההפסק וההבדל והחיתוך שיש בין רגלי הבינה אל

איפה שלימה

הדבר הזה רק בחו"ג הראשונים וכו' עכ"ל והא דהולך השמ"ס ז"ל להביא גירסת שער הקדמות ולא ינחא ליה גירסא שבכאן לפי שכתב רז"ל בפרקין וז"ל למה נקראת הבינה אשה חיל עטרת בעלה, והטעם הוא כי היא נעשית מבחי' גבורות אשר הם מגולות כולם בגילוי יותר מן החסדים כנ"ל, אבל אבא שהוא מן החסדים שאינם כ"כ בגלוי אמרו עליו בזוהר ועד' אבא עמיר וגניו יתיר עכ"ל משמע דהרב בפרקין חיירי ע"פ שמועה שניה ולא בגירסת ע"ה ואולי"ה שבכאן דחיירי בשמועה ראשונה לפיכך הביא השמ"ס גירסת שער ההקדמות דחיירי כפי שמועה שניה וכבר ביארתי למעלה שאינם שתי שמועות רק שמועה שנית ביאור לשמועה הראשונה שאמר לו האר"י ז"ל בתחי' ולא כמ"ש מוהר"ש אות קס"ג והשפת אמת אוה' ב' שבכאן מדבר כפי שמועה הראשונה וק"ל:

ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל לריך לומר עתיק ומוק' כדמשמע מדבריו אח"כ וכמבואר במב"ש שער א"א ש"ג ח"ב פ"ב עכ"ל:

ג) ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס וכו' עיין יס"ס אוה' ב' שהקשה ממ"ש הרב בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק כמו צתה שנאללו זו"ן ונעשו אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד וכו' ונעשין האורות כולם בגילוי וא"כ אריך כתב רז"ל בכאן שכשווג לזרז זו"ן יס הפרש בין החו"ג בין סיחוס לגלוי וכו' עכ"ל בקינור יעו"ש שהניח בקושיא, והנלע"ד שמ"ס הרב ז"ל לזרז זו"ן ר"ל לתת חיות לזו"ן או לזרז מוחין דיניקה שאין לריך עליית מ"ן ואז אין ריבוי אור כדי שיבקע יסוד דעתיק לפי שלזרז חיות או לזרז מוחין דיניקה נעשה זיווג או"א מאליו בלתי העלאת מ"ן כידוע, וכן מדוייק מדברי רז"ל שכתב שזווגיהו לא פסיק ובפרט לזרז חיות העולמות משמע שאינו מדבר בזווג שהוא לתת מוחין גדולות לזו"ן, אבל מ"ש רז"ל בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק וכו' במוחין גדולות חיירי שבכל מקום שכתב הרב לתת מוחין סתם הוא על מוחין גדולות כידוע, ומה שכתבתי שצתה מוחין דיניקה לזו"ן אינם נכללין או"א ביחד ואינו נבקע יסוד דעתיק זה מפורש בהדיא בעו"ת דף והביאו הרש"ס בס' נה"ש דף ל"ה ע"ד אות מ"ו וז"ל אבל זיווג התחנות דיסו"ת לבדם למטה אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאלי' ומוחין דיניקה לאבא וכו' עכ"ל יעו"ש, משמע שלזרז מוחין דיניקה אין מהחברין אבא ויש"ס להיות פרטוף אחד ואימא ותבונה להיות פרטוף אחד ולפי מ"ש שאלו חו"ג החדשים הנו' בפרקין הם לזרז חיות העולמות או לזרז מוחין דיניקה שבדאי' הארתם מועפת הרבה ואין בהם כח לדחות השני חסדים וחלי הראשונים אשר הם בתוך יסוד דעתיק וכיון שכ"כ הארתם מועפת יכולין לעבור דרך יסוד דעתיק החו"ג החדשים ג"כ דרך שם וללאה לחוץ ויש מקום ביסוד דעתיק להכיל החסדים או הגבורות החדשים עם השני החסדים וחלי אשר הם תוך היסוד, וזוה יתישב מ"ש מוהר"ש באות קס"ד יעו"ש וכן סידר הרש"ס בסידורו בחיבת שמע לזווג יסו"ת לבד ולא יש בקיעה וכ"כ בנה"ש דף כ"ה ע"ב בסופו, אבל בחיבת אחד כתב לזווג או"א ויסו"ת ונבקע יסוד דעתיק ונעשים אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד ומזדווגים הרי כי אין בקיעה ליסוד דעתיק אלא דוקא כשמזדווגים להמשך מוחין גדולות אבל לזרז מוחין דיניקה אין נעשין פרטוף אחד ועיין ע"ה שער כ"ג פ"ו וצנה"ש בהקדמת קינור הברכה דף ע"ז ע"ה דפוס ירושתי' ומשם בחרה דמוחין דיניקה אע"פ שנמשכין מעתיק אין בקיעה דיסוד דעתיק כדי שיהיו או"א ויסו"ת נכללין ביחד ודו"ק:

ד) י"ם ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה וכו'. מ"ש חו"ג הראשונים שהם למעלה ר"ל שנים חסדים וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה בתוך יסוד דעתיק ושני גבורות וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה על דבריו הרב שפת אמת אות ב' יעו"ש, ומ"ש הרב ז"ל שמקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס גמור ר"ל שהגבורות העליונות מן חו"ג החדשים דרך מסך וסיחוס גמור אבל חסדים ראשונים העליונים אשר הם תוך יסוד דעתיק מקבלים הארה מן חו"ג החדשים דרך סיחוס לבד בלתי מסך ר"ל לפי שעדיין לא נתגלית הארתן של חו"ג החדשים שהארתן סתומה בתוך יסוד דעתיק לא כן בחו"ג הראשונים התחנות אשר הם מחזה ולמעלה שמקבלים הארה חו"ג החדשים אחר לאתם מן יסוד דעתיק בגילוי שנגדלת ונכפלת הארתם כידוע בענין החסדים של ז"א המגולים אשר הארתם יותר גדולה מן החסדים הסהומים למעלה כמבואר בשער כ"ה דרוש ג', א"כ מ"ש דרך סיחוס חוזר גם על החסדים ולא כמ"ש היפ"ש אות ב' מ"ש הרב דרך סיחוס חוזר על הגבורות לבד ועפ"י נתהרלה קושיה הרמ"ז ג"כ שבאות קס"ה ומ"ש השפת אמת שם על קושיה הרמ"ז שרז"ל מדבר כאן על שמועה הראשונה כבר הוכחנו לעיל באות א' דלא כדבריו יעו"ש, אחר כתבי זאת ראיתי בס' אהבת ה' להיוס"ד ז"ל שהאריך בזה הענין שכתבתי יעו"ש בהרכבה מדף כ"ג ע"ה עד דף כ"ד ע"ה בסופו ושנח לאל שזכיתי לרעת קדוש:

ה) ואח"כ באים יסו"ת וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל ומ"ש לעיל פ' ע"ו משער א"א כי יסו"ת הם כללות אימא שהיא בינה דאלי' המלבישת לגבורה דא"א, עי"ש מה שכתבנו עכ"ל:

ו) מבר' לדדיו וסביבותיו שמאל וימין וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל עיין בסוף פ"ג ששם נראה שכל בחי' פרטופי או"א פנים ואחור כחונים בפני הא"א זה בימינו וזה בשמאלו, וז"ל אופן זוגם ואופן הכנסת המוחין בז"א מלוכשים צנה"י שלהם, ובמה שכתב כאן יובן הכל וק"ל עכ"ל ועיין מ"ש השמ"ס בהנה לקמן בשער זה פ"ג ובמה שנכתוב שם בע"ה:

ז) שהעקביים של רגלי בינה העליונה וכו' עיין שפת אמת צריש פירקין מ"ש לתרץ על מה שהקשה הר"מ משער אח"פ פ"ג ועיין ש"ש שכתב לתרץ כי מ"ש כאן שעקביים של בינה נכנסים בראש התבונה הוא בזמן שהבינה ותבונה אינם נכללים בפרטוף אחד אבל מ"ש רז"ל במ"א שהתבונה מלבישת את הבינה מחזה ולמעלה הוא בזמן שבקע יסוד דעתיק ונעשין אימא ותבונה פרטוף אחד כגון בעיבור ראשון של ז"א שעולה התבונה ומלבישת את הבינה מחזה ולמעלה:

ח) וזרו מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך וכו' עירובין דף י"ח ע"ה ברכות דף ס"ה ע"ה וכ"כ בשער ההקדמות דכ"ז ע"ב:

אבא

אבא

אבא

אבא

בפי"ח שער טו"ז פ"ג כתב דכשנכרה ארבע"ר וחטא גרם לכפיל מחלצ' הספירות והנשמות ועולמות ודחשך ומשם ובלאכ בכל יום מחזכרים מחלקים המגיעים לאותו יום הספירות והנשמות וכמלאכים יטרי"ש ולא הזכיר מחיקון בעולמות ח"כ מכו בחינת נשמות ועולמות כנז' כאן ?

תשובה כתוב בסב"ק "עולת תמיד" (ד"ו ע"א) וז"ל בעניין חילוף

ופניו שביארנו במ"א דע כי יש שני מיני חילוף ופנימיות א"י הוא כי החילוף הם בעולמות והפנימיות הם הנשמות, והשני כי בחילוף עלמו יש ג' כלים והב' כלים התחתונים עם המוחין שבהם נקראים חילוף שהם אלהים ונקראים אחר' והפנימיות הוא כלי הראשון עם מוחין גדלות שבו ונקרא פנים, וכן בפנימיות שהם הנשמות הוא כך, כי החילוף הם עיצור ויניקה ובפניו הם מוחין גדלות ע"כ וצ"ע שער פו"ח פ"א כי וז"ל הקדמה אחת נכונה ואמיתית שיש לנו בעניין י"ם כי יש בהם שתי בחינות א"י בחינת בעולמות עלמן ונקראים חילוף הספירות, ב' בחינת הנשמות עלמן ונקראים פנימיות הספירות ע"כ ועי"ש בדרום ב' :

נמצא לפי"ז מ"ש הרש"ש ז"ל יפנה לכמשוך פנימי ומקוף דנשמות ר"ל חב"ד דנכ"י דעשיב שנקראים נשמות ומ"ש צנטי"י פנימי ומקוף דעולמות ר"ל חילוף נכ"י דעשיב שנקראים עולמות, אבל הלך השוכ ששמיכה בחילוף בגמור דעשיב שהנכ"י הם חילוף ונתקן ע"י המנשה דיפנה ויטול וברכותיכם זכיע"א .

כד **שאלה** כתוב בסידור הרש"ש זע"א בכקדמת יפנה (ד"ז ע"א) וז"ל יכוין להפריד הקל"י מנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב ויכוין לצרר מצירורי כלים ואורות דרפ"ח דנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב דאל"י ודעשיב התחתונה דכלים חילוניים דמלכים הנחונים בעשיב וכו' ע"כ וז"ל מה היא הצטיינה כמלוכשת בעשיב והיא מכלים חילוניים דאל"י א"ס הוא מדבר על צירורים שנתקנו ציוס א"י אח' וציוס ב' פנים וצליל שלישי ירדו לצ"ע לסויע בצירור חדש ועולים בחלקי החפילות ועי"ז קאמר הנחונים בעשיב זה ח"א כי בחינה דיוס א"י שירדו צליל ג' כבר נתקנו ציוס א"י

מהרגלים למה לא יתחייב ליפנה דגליו ג"כ וראיתי להרב יפה שעה' על שהבין אות ג' שהרגיש כזה הירץ וז"ל ואין אנו רוחצין הרגלים כי אין בנו כח לדחותם מעל הרגלים כי כל נה"י הוא לבד מגופא ושם תיקף אחיותם לבד הבהנים בזכות העבודה והסקד"ש כתיב כחו ורחצו אהרן ובניו סמנו את ידיהם ואת רגליהם וכו' הבין דחיצת ערב שבת פניו ידיו ורגליו כי זכות השבת יכולה היא שתגן עכ"ד וכ"כ הגאון הרי"ח בסה"ק, בן איש חי' פרשת תולדות אות א' והביא מ"ש היפ"ש יעו"ש והיע"א :

כב **שאלה** עוד יש לדקדק בשנוי כמלא ממטבט כצרכה לק"ש כי בק"ש מוחין דיניקה הם שמות אלהים או אהיב כמ"ש צסידור, משא"כ בצרכה מוחין דיניקה הם עסמ"צ קס"א קמ"ג קנ"א, מה נשתנה ? ועוד שמוחין דיניקה לעולם עם אלהים ולא כויות ומה נשתנה בצרכה להיות עסמ"צ ?

תשובה לעולם הכלל הוא שבין מוחין דיניקה דק"ש וכן בצרכה הם אלהים ומ"ש בצרכה עסמ"צ וכו' זה כולו רמז למספר צרוך עם ד' אותיות ועלו עסמ"צ שהם ל"ג, וגם בישראל דק"ש לפעמים שדי לפעמים אלהים כפי הענין מהכרי"ג שד"כ יל"ו : **א"ה** לענין מעשה הכוונה בו"ע סודו דיבויין כדרך המסודר בסידור כי אודי יש לחלק ואכמ"ל והיע"א :

כג **שאלה** כתב מורינו ברש"ש זיע"א "בטבר שלום" [דט"ו ע"ב] וז"ל ע"י יפנה ויטול וברכותיכם יכוין צפרטות לתקן כלים פנימים ומקופים צין דפנימיות צין בחילוף דחילוף נכ"י דעשיב ולכפריד מהם הקל"י וזה ע"י שיכוין לכמשוך להם מוחין פנימים ומקופים עם נרנסי"י דנפש דעולמות ודנשמות לכלים פנימים ומקופים דפרי"ח דנכ"י דעשיב ויפנה לתקן הפנימיות ויטול לתקן בחילוף וצברכת נט"י יכוין לתקן אר"מ דחילוניות ובאשר ילך יכוין לתקן אר"מ דפנימיות ע"כ :

צ"ל מה היא בחינת עולמות ונשמות כנז' כאן כיון שנו"ע שחיקון הנשמות הוא ע"י דיבור ולא ע"י מטעם ועוד שצברכת השמ"ש

פנימיות ונקודת הכתר הנתקן בתפילין צחי חילוניות קינח מתחברים חילוניות עם פנימיות ל"ל ה'אלה שאל אותה ר' אברהם עדס :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס בזמן שאנו מעלים הכתר דנחי מעשה גם מעלים כתר דנחי דבור מה שחזרי בחינת דבור חוזר ומתחבר עם ט"ם שלו. **חבל** חכמי הישיבה חירלו יש פעמים הדבור מתקן מעשה כמו תפלת יולר ¹²³⁴⁵⁶⁷שערי חמירת היולר נתקן פנימיות דחילוניות דבריאה וכו' נמלא עיי עמידה חוזר כתר דנחי תפילין ומתחבר עם ט"ם שלו כך הסכימו כמה חכמים, וא"ש ה"ב :

ננ) ש' כתוב בסדור הרש"ש זכונת תפילין יכוין להעלות נקודת הכתר דח"צ דינה דרחל מהבריאה ולקשרה בזרוע שמאלי דז"א דאלילות נמלא לריך לעלות שני נקודות כתר מן הבריאה, של חכמה דינה ושל דינה דינה, והרצ זשה"כ כתב נקודת הכתר מה שירדת זלילה עתה מעלים אותה זמקשרים אותה בזרוע שמאלי דז"א מוצן מדבריו נקודה אחת ירדה ועלתה ולא שתי נקודות אם כן סדור נגד שה"כ ל"ל :

ת' ביאר שה"כ מה שכתב נקודת הכתר יורדת ועולה בצוקר צסוד תפילין, הוא כונתו על נקודת הכתר דפרי לחש וחזרה וזה ביאר אותה הרש"ש יטן נקודת הכתר שהיתה בזרועו זעמידה חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ם זלחש. וגם בחזרה נקודת הכתר חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ם של חזרה, מאיפה זא הכתר בחזרה אלה מוכרח לומר שיש זי צחי כתר ח"צ :

נד) ש' כתוב בסדור קודם התפלה בקרבנות וזמירות ויולר יכוין לזווג כחצ"ד דע"י ודא"א ודו"ן דעשיה דאלילות המלוזשים צפרלוף שכנגדס צבי"ע ולהמשיך מהם נרנחי דנחי וכו', להעלותם מהיכל להיכל עד היצירה, ואלו מה שעולים צבי"ע דאלילות שירדו לזרר עולים מעולם לעולם עד האלילות, ה'אלה היא זה הצבי"ע דאלילות היורדים לזרר ועולים עם הצרורים לאלילות, על איזה בחינת צבי"ע מדבר ל"ל :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס הצרורים הנתקנים צשני ימים אחי ופנים זלול שלישי יורדים לזבי"ע לזרר ועולים עם הצרורים החדשים לחי הצרורים החדשים שוכים צנוקי והצרורים של שלשום מזדווגים צנפ"א להוליד וזליל ד' עולים מדרגות א"א ואלו נקראים צבי"ע דאלילות. וכפי סדרת ר' שאול דוויך הי"ו היום הצרורים שנזררו מחדש ועלו עם צבי"ע דאלילות עדיין לא נגמר תקונם לאלו הצרורים מציאים להם מקיפים של עלינו לשבח ואחר התפלה חוזרים ויורדים לזבי"ע התחתונים ואלו נקראים צבי"ע דאלילות ויום שני עולים צבי"ע דאלילות עם צרורים החדשים לאלילות ואז צבי"ע דאלילות נשלב תקונם ונעשו צחי אלילות, והצרורים החדשים נקראים צבי"ע ויורדים עוד לזבי"ע התחתונים ומצרורים, וכן עז"ה כלם, נמלא מה שירדים צבי"ע דאלילות לזרר הם צחי צרורים של יום אחרון שעדיין לא נגמר צרורם ותקונם הם יורדים, רשד"ה, ה' יע"א :

נה) ש' כתוב בסדור זכונת פטביע הצרכה זנולת השם יכוין להמשיך ולהוליא ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דחימח וחזונה ללם דמוחין דעסמ"צ וללם דמוחין דקס"א קמ"ג קנ"א וכו' לחח"ן צגי"ה דת"י דר"ק

דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א. נמלא ממשויכס לז"א מספר עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א. וכתב הרב צע"ח ד' אותיות פשוט צט"ס דכתר ומלא צט"ס דחכמה, ומלא דמלא צט"ס דצינה והמספר צמלכות דכל אחד כלומר מספר הפשוט צמלכות דכתר ומספר המלא צמלכות דחכמה, וכן מלכות דצינה, נמלא כשאנו ממשויכס לז"א לריך להמשיך לו אותיות עסמ"צ וכשאנו ממשויכס למלכות ממשויכס מספר כולד עתה אנו ממשויכס מספר עסמ"צ לז"א, ועוד כתוב להמשיך מ"צ דע"צ ומילווין לפניס דט"ס דכח"צ דחצ"ן דחג"ת וכו' דז"א נמלא המשפנו מ"צ דאותיות לפניס דט"ס דז"א, ומספר דמ"צ אימתו המשכנו לנוקבא דז"א, ל"ל, ה' יע"א :

ת' מה שכתב עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א וגי' מ"צ ומילווין, הוא כונתו לעשות מספר צרוף, צרוף עם ד' אותיות יעלו רל"ב, גי' מ"צ ומלוין יעלו מספר צרוף, אבל האמת כשהמשכנו עסמ"צ, אותיות ומספר המשכנו, הוא לוקה אותיות והמספר נותן לנוקבא, וגם גי' מ"צ ומלוין נמשכים אותיות ומספר הוא לוקה אותיות והמספר למלכות, מרי' שד"ה :

נו) ש' כתוב צסדור צכונת מטביע הצרכה צמלת השס, יכוין להמשיך ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונה ללס דמוחין דעסמ"צ וכו' ע"י חצ"ד דחג"ת דז"א ודח"כ יכוין להמשיך לחח"ן צג"ה דת"י דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א, נמלא בהמשכה לו"ק דחצ"ד דחג"ת, ה'אלה היא לו"ק דחצ"ד דחג"ת המשכנו מוחין, ולהצ"ד דחצ"ד דחג"ת אימתו המשכנו מוחין ל"ל, ה' יע"א :

ת' פרי חצ"ד דחג"ת הוא ו"ק בזמן שצאים מוחין לפרי חצ"ד נכנסין בכל פרי שהוא ו"ק אחר התחלקות הפרקין נעשה פרי שלים ונכנסין המוחין ונעשים חצ"ד חג"ת נכ"י, נמלא כשצאים המוחין לו"ק צאים ג"כ לחצ"ד ונעשו פרלוק שלים, זה התירוק מרי' שאול דוו"ך הי"ו :

נז) ש' כתב הרב צסדור צכונת ק"ש צמלת ה' אלהינו ה', צהשס הראשון יכוין להמשיך מיו"ד דע"צ דחח"ן דמח"ס דא"א ע"צ לחח"ן דא"א וישסו"ת וכו', צאלקינו מהי ראשונה דצג"ה דא"א קס"א לצג"ה דא"א וישסו"ת וכן השס השני לדת"י דא"א וישסו"ת ה'אלה היא אצא הוא צימין אמא צשמאל ישסו"ת צאמלע כולד כשמושכים שס ע"צ לחח"ן דשלשה כלומר א"א וישסו"ת, וכשמושכים קס"א לצג"ה דשלשה וכן דת"י דשלשה, אצא כולו צימין חח"ן צג"ה דת"י כולו צימין וכן אמא חח"ן צג"ה דת"י שלה כולה צשמאל כולד יצוא חח"ן דשלשה וצג"ה דשלשה ודת"י דשלשה ל"ל, ה' יע"א :

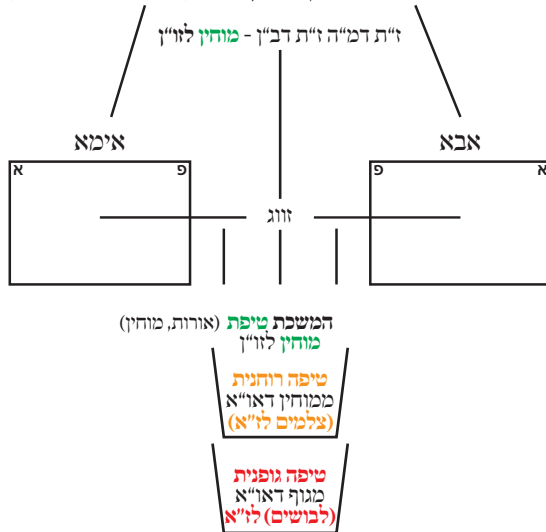
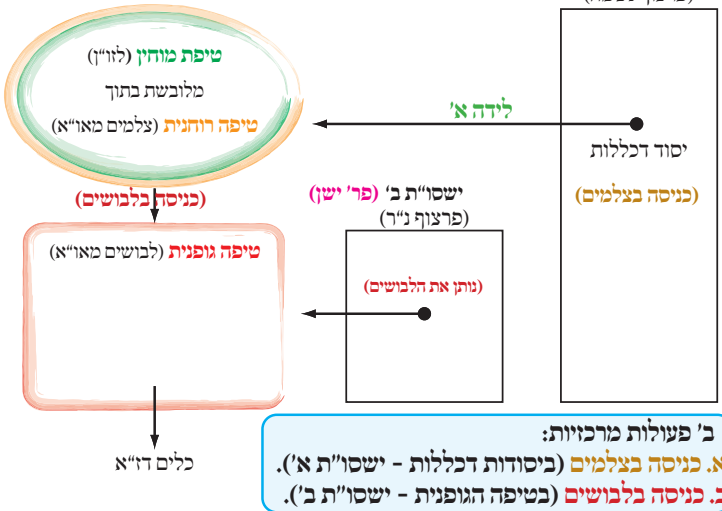
ת' מה שכתב חח"ן דא"א וישסו"ת וצג"ה דא"א וישסו"ת העומדים צשוק, צעוצי אמא מלצשת לאצא וישסו"ת מלצישים לאימא צשוק וכן חח"ן שלהם יחד וצג"ה שלהם יחד ודת"י שלהם יחד, כשנמשכו ע"צ לחח"ן דשלשה המלצישים זע"ז צשוק וכן צג"ה וכן דת"י, וזה התירוק מרי' אצרכס סליס, וגם תירוק שני א"א וישסו"ת כשהס שמנה פרלופיס כך ועלה, ה' יע"א :

נח) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש ה' דתפילין ד' י' ע"א ד"ה והנה וכו', וגם ע"י הצרכה של להניח תפילין ואז נעסיק צה צחי תפילין אז מתקנה

סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

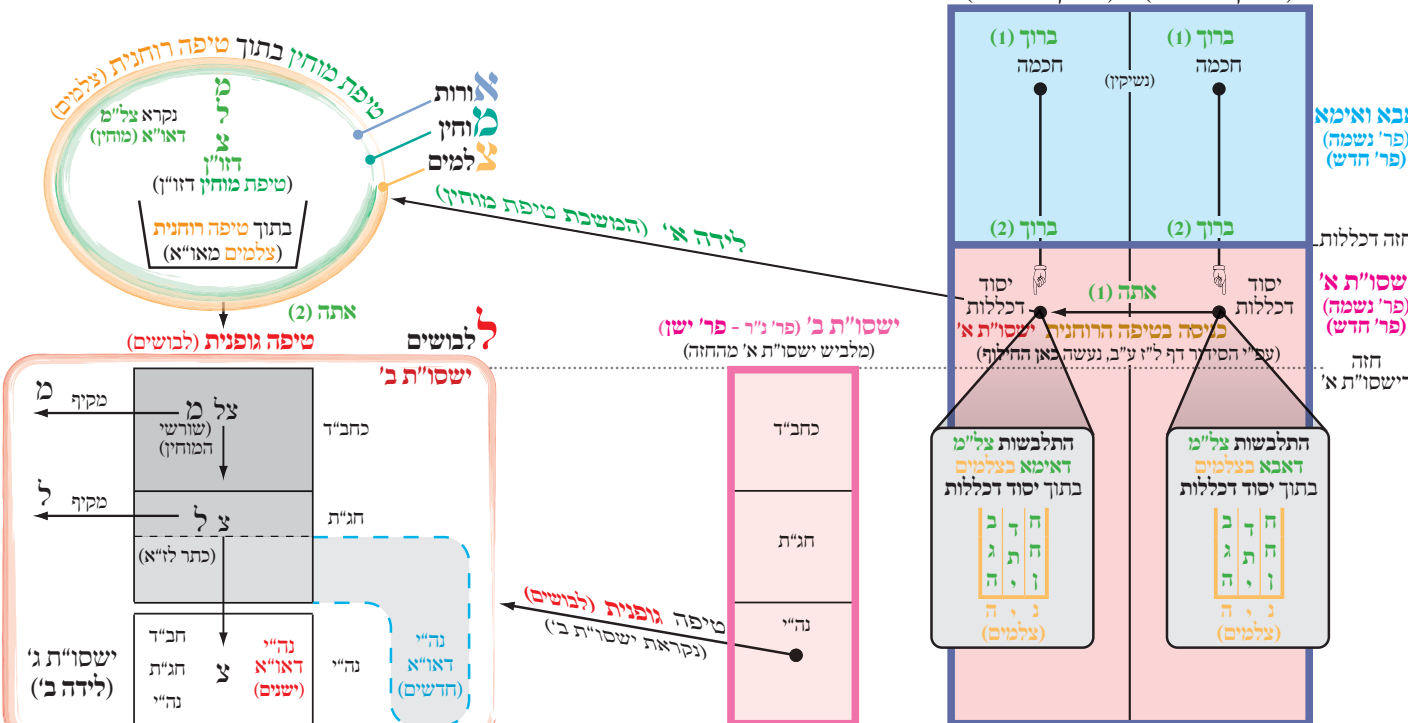
ע"י ע"ח ח"א דף צ"ח ע"ב, ק"ז ע"א-ב, פ"ג ע"ג הריפ"ש אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.
 ע"ב ס"ג דא"ק / כתר עליון
 כחב"ד דיניה דמ"ה, וחב"ב דב"ן - מוחין לאו"א (מפרישים טיפה רוחנית)

פרצוף הכללות דאו"א וישו"ת (פר' חדש)
 (פרצוף נשמה)

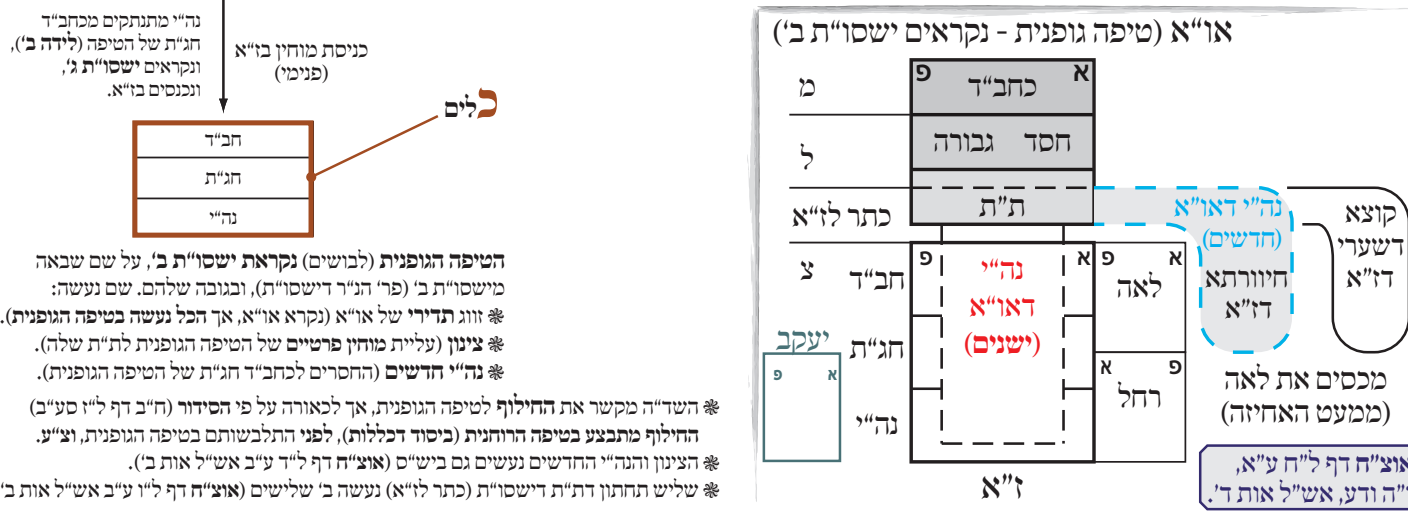

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ח ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"ח ח"ב דף ח' ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

אבא ויש"ס (פרצוף הכללות)
 אימא ותבונה (פרצוף הכללות)

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקמנות לא שייך דין של פרצוף דכללות, וצ"ע.

או"א (טיפה גופנית - נקראים ישו"ת ב')

מ	א	חב"ד	א
ל	א	חסד גבורה	א
אש"ל	א	ת"ת	א
צ	א	חב"ד	א
אש"ב	א	חג"ת	א
אש"ל	א	נה"י	א

קוצא דשערי דז"א
 נה"י דאו"א (חדשים)
 חיוורתא דז"א
 מוסים את לאה (מועט האחיהו)
 אוצ"ח דף ל"ח ע"א, ד"ה ודע, אש"ל אות ד'.

כתרים של כל ה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של חכמות של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של הבינות של הה"פ, ואח"כ הזעירין של כלם, שהוא פרצוף הרביעי של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של המלכויות של כל הה"פ, אלו הכ"ה פרצופי הזעירין הוא הז"א שאנו מתקנים בעמידה באלה"י אברהם, ובברכה בתיבת אתה ה' וכו', והראשונים שלמעלה ממנו הם בחינת עו"ג ואו"ג ואו"א וישסו"ת הנתקנים בתיבת ברוך של הברכה, או בתיבות אלה"ינו ואלה"י אבותינו של העמידה, אע"פ שיש זו"ן בבחינה שלמעלה מזה הז"א ונקרא בשם הוי"ה ואדנ"י, כמ"ש הרב ז"ל בכונת הדלקת הנר של שבת בשער רוח הקודש שצריך לכוין כל הג' יהודים באו"א וכל הג' יחודים בזו"ן, אעפ"כ יש לכוין בעמידה, וכן בברכות כמ"ש, אבל בצדקה ובענינים אחרים יש לכוין בשניהם בפרטים ובכוללים, וכן מוכח ממ"ש מורי הרב ז"ל בתיבת באהבה של העמידה ע"ש, שכתב שם בתחילה הכתרים של כלם, ואח"כ חכמות של כלם והם בחינת או"א עילאין, ואח"כ בינות של כלם והם ישסו"ת הראשונים, ואח"כ ישסו"ת השניים הם בחינת זו"ן שמשם מתחיל שיעור קומתו והם בחינת הזעירין של כלם, ואע"פ שכתב הרב ז"ל בשער כ"ז שער פרטי עי"מ פ"ד בסופו שכל הצלם הז"א מלוכש בתבונה שלישית והיא רביעית בערך הבינה, וזה שאמר הכתוב ומספר את רובע ישראל, וכן בשי"ד שער או"א ספ"ט וכן שער כ"ה שער דרושי הצלם דרוש ג' ע"ש, וכפי מ"ש מורי הרב ז"ל שם בעמידה בתיבת באהבה נוחא, שהאמת הוא שהוא התבונה השניה שהיא השלישית בערך הבינה זהו בערך החכמות דכללות פרצוף או"א, אבל בערך הכתרים דכללות פרצופי או"א אלו היסוסו"ת השניים הם שלישים והם בחינת מלכויות דאו"א בערך כללות הפרצו' דאו"א, אבל האמת הוא שהוא בחינת ז"א דאו"א, כמו שיראה המעיין שם בדברי מורי הרב ז"ל:

ונבוא להבין עי"ז כונת הברכה שבתוכה ברוך

שצריך לזווג עו"ג וא"א ונוק', הכונה היא לתקן לזווג המ"ה וב"ן של פרצופי הכתרים והחכמות והבינות שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין של כלם*, ומקבל אבא שהוא המ"ה של הפרצופים הנו' עסמ"ב מא"א, ואימא הג' אהי"ה, ומעלה אימא מ"ן ה"ג ואבא נותן ה"ח, ר"ל שאח"כ שנתקנה אימא על ידי א"א אחרי שנתקנו כל פרצופי הב"ן שלמעלה מן הזעירין על ידי א"א שהוא המאציל, מקבלת אימא ה"ח מאבא שעולה ומלכשת לא"ק ואבי"ע של כל הפרצופים המ"ה והב"ן שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין, זה סוד קבלת ה"ח מאבא, ר"ל זה סוד הזווג דאו"א, אח"כ כשיורדים ה"ח ביסוד דאימא הוא דבר אחר, ר"ל שאחר שנזדווגו או"א עילאין, וכבר נודע שישסו"ת הראשונים נקראים נה"י בערך או"א עילאין שכל פרצוף תחתון מלביש לעליון מחצי תפארת של עליון ולמטה, נמצא ישסו"ת הראשונים הם נה"י בערך או"א עילאין, וקבלת אימא ה"ח ביסוד דילה אחר הזווג, ר"ל לאו דוקא ביסוד אלא ר"ל עד היסוד דאימא, וכ"ש נ"ה שלה, וכונתו לומר שיורד הצלם בישסו"ת הראשונים והכונה היא שנתקנים הפרצופים של הבינות של כלם דזו"ן דא"ק דעתיק דא"א וכו' דאו"א וישסו"ת זו"ן, ומ"ש ויורדים ה"ח וה"ג למלכותה, ר"ל שמזדווגים כל הפרצופים הנו' כמ"ש מורי הרב ז"ל, וממשיכין המוחין לישסו"ת השניים שנקראים מלכויות בערך כללות פרצופי או"א כמ"ש, ולא דוקא שבכאן מזדווגים כדי להמשיך המוחין לישסו"ת השניים, אלא בכל המשכת מוחין מן הכתר לחכמה ומן החכמה שהיא נקראת לפעמים בדברי הרב ז"ל בשם או"א עילאין לישסו"ת הראשונים שהם בחינת הבינה ג"כ, אי אפשר להמשיך הצלם בלא זווג, והזווג ר"ל כמ"ש, שתחילה נתקנים המ"ה וב"ן ע"י המאציל ועולה הב"ן ומלביש למ"ה ומקבל ממנו ועולה במדריתו, והמ"ה יעלה יותר למעלה וילביש לעליון ממנו שזהו סוד מוחין דזווג. ומ"ש הרב ז"ל ויכוין להמשיך

ג דע דכשירודין המוסין השמימים עיי האעשה יורדים גיכ לוחה צחי טעלה למין צמילת מלך העו זיהרצ סמך על המעיין והוא מוש על קדר כונת קיש שעולים נסמות זיין למין צמילת אחד והס ארזון המוסין שמושכו צמילת שמוע ישראל ואח"כ חחרים עם המוי דרוק דגדלות יע"ש :

קדשנו יכין להמשיך ומק' ליוו דללמו המוי דחכמות דאוי"א וישקריה וכו' לחצי"ד וחגיית דכחצי"ד דאלילות דזיא דלז"י דלזי"ע דלז"י. צמלוחיו עקי ליו דציטת דאוי"א וישקריה עם הנכח"י דנשונה וכו'. ולוו ליו דרוק דאוי"א וישקריה וכו'. וצקיסו הצרכה ליו דמלכות דאוי"א וישקריה לחצי"ד וחגיית דפרי כחצי"ד דעשיה דזיא דאלילות ודעשיה דלזי"ע דלז"י עכ"ל עם צנהר שלום דף פ"ד והחדש דף ע"ז :

דנה כאן לריך שחדע קדר עמדת העולמות והוא דהנה נודע דלרצב עולמות הס לזי"ע וכו"א כולו מאזי"ע כי"ד לזי"ע דלז"י ועליו לזי"ע דצרי ועליו לזי"ע דל"י ועליו לזי"ע דעשיה כולם מלצעים זל"ז צטוה ודי עיי שפס אל"י החיל השוים בקיומם הס גיכ כי"א כולו מאזי"ע ע"ד הכי מוש וזי"ע שצבס השוים צקיומם הס מלצטו חוך זי"ע החחוחוים החיל [עין צספר עולת חמיד דהי ע"א ופע"ח צהקדומה הספר דיה ז"א וכו' ריש דיו ע"צ והחדש דזי"ע ע"ג] ונמלא דנשאלו מגולים אל"י [דלזי"ע] דלז"י שצבס, וזי"ע שצבס הס שנתלצטו חוך זי"ע החיל וכל זה צלז"י עלמו דכל דצרינו אלה הס צלז"י עלמו שפטרנו ע"ד הכי וסדר ועמדם כוס :

צכיו סער י"צ פ"א פ"ד פ"י פ"י"ד פ"י"ד וסער נכח"א פ"א ח"ב יע"ש :

אשר ימשכס ליקוד ומלכות דיסקריה מלוצטים צללמו הצרורים שלהס שכבר עלו ונחקרו עייכ ול"ל מה ענין יקוד ומלכות אלו דנקט, הלל חיכס מלצטים אל"א צנה"י דיסקריה כחי צכ"יו צנה"ח וצפרט צשי"ד פ"ג ושכיס פ"ג, וכללה לע"ד שהוא כח"ש עם צפ"א דצחחי מלצטי"ה המוסין חרי"צ ציקוד, חרי"ג צעטרת היקוד דאוי"א, ואח"כ יורדים ומלצטים חוך ישקריה השלישים ונכנסים חוך ז"א וסכל כחי צקדור צענין כונת הק"ש צמילת אחד, ועיין צע"ח סכ"ו ספי"צ הגייה השמי"ט ומשס חצין וכאן קילר וסמך על המעיין וצקי צדצרי רציו. שס מ"ש מלוצטים צללמו הצרורים שלהס שכבר עלו ונחקרו עייכ, נחי צכ"יו :

ודע כשנאמר צצרכה הסיח מילת אשר קדשנו וכו' אז נמשך ללס המוסין הפנימים עד גמר כל הצרכה עיי עשית חנוכה או הנחה הסיח, וכשחין מילת אשר וכו' אז חקף צמילת מלך העולם יכין להמשיך כל הללס שהס המוסין פנימים ומק"י לזון חה פשוט ליודעי חן. ודע דהמשכת המוסין פנימים ומק"י הוא לזון דלזי"ע דלז"י ודזי"ע כמו כל כונת המשכת המוי הנמשך עיי חמירת אשר קדשנו וכו' ועיין לקמן ד"ה אך צעיקר וכו' ח"ש. ועיין ח"ש צקונטר"י ש"ש ח"צ צשער ח"ז פ"ד ד"ה גם וכו' דכל צרכה כמו צרכה חסלין וליכית וסופר ולולב וקדוש וכיוכל. י"ט לצכר ולהמשיך צי מיי מוחין דלוחה מלכה וגם לחסלוס המוחין דלוחה חספלה יע"ש :

לזי"ע דלז"י דלז"י

	לז"י	לז"י	לז"י	לז"י	לז"י
צ"י"ע דלז"י דלז"י חוך צ"י"ע דלז"י	צרי	צרי	צרי	צרי	צרי
	י"ח	י"ח	י"ח	י"ח	י"ח
	עשי	עשי	עשי	עשי	עשי

שלהס יע"ש, ועוד נחי ועיין לקמן ח"ש צכונת קונה הכל אוח טי יע"ש. וכעת לא זכיתי להצין מנין לו להרצ ש"ש זלטיה להקדים לבין להמשיך המקיפים קודם הפנימים :

ואפשר שהוא מוח"ש צזוסר פרשת עקב ועיין צצעי הכונות צחחילה צכונת הצרכה כי צרכת הנכרים והמלות וצרכת עצודה הסיח להמשיך שפע מלמעלה למטה יע"ש, ולזה מוח"י חין סמך' חחי. [כאן שמועתי מוקשים דלך אחר שכבר נמשך הללס דמוי צמילת אשר ציקוד דמלכות דיסקריה חוך אח"כ מושכיס סמק"י ליו דללס דאוי"א וישקריה וה"ל דללס צקיסו הצרכה הלל צמילת אשר ככר הסיח ציקוד המלכות דיסקריה. בעת לא מלחתי חירזן נכון צזה:]

אמנם פשוט דצחיית ל' דללס צעשית מנשה חנוסו הסיח לריך להמשיך המוסין לזון דלזי"ע דלז"י ודזי"ע ע"ד המקיפים שצמילת קדשנו צמלותיו וכו' מושכיס לזון, עתה מושכיס עיי עשית חנוטה דוקא יחד כולם, ועיין צכ"ש דפ"ה רע"א דף פ"ו ע"א והחדש דף ע"ז צמילת ועין יע"ש :

אך ל"ל צכל כונת קדר הצרכות הכי דמיליו דמושכיס לזין כל המוסין ולא מל"ט לסס שמוחויגים אחר קצלת המוסין ע"ד שמו"טו צסדר חספלה שמוחויגים זרין אחר קצלת המוסין צצרכת ש"ס שלום דעמידה וכן צנפילת חפ"ס כחי צשער הכונות צדרוש ר' דעמידה וצדרוש ח"א. וי"ל דכל צרכת הנכיס והמלות הסיח צצחי החילי ונודע חצחי

ועיין צנה"ח ש"יו פ"צ ומשס חצין ח"ך ז"א דלז"י י"ט צו צי"ע דפנימים וזי"ע דיחיוכיות דלז"י שבו יע"ש ועתה צזה חצין קדר הכונת חו"ל צמילת קדשנו להמשיך ליוו דללמו המוסין דחכמות לחצי"ד וחגיית דפרל"י כחצי"ד דלז"י דז"א [פ"י חמלק ללזי"ע שבו ומק"י ליוו הוא דללילות חמוגוליס החיל אשר לא נחלצט חוך צי"ע דלז"י הכולל צבו] דלז"י דלזי"ע דללילות עייכ פירושו צל מופרט ולומר לחזה אל"י חמרת' לך דנושך סמק"י הכי. לללילות דלז"י, ואל"י דצריאה. ואל"י דליריה, ואל"י דעשיה דללילות, דכל עסקיוו הוא צללילות. חסו ח"ש צמילת קדשנו צללילות חמוגוליס די"קא, ולא צזי"ע גיכ ואח"כ צמילת צמלותיו הוא לכחצי"ד דצריאה דז"א דלז"י ודצריאה דלז"י צריאה י"כיה עשיה דלז"י עייכ, והוא פשוט דצריאה דלז"י הסיח חוך צרי הכולל שבו נמלא דנושך יחד לצריאה דלז"י ולצריאה דלזי"ע כח"ל, וכן צמילת וליוו ופשוט דרוק. וצצרכת הנכיס פרי העץ הוא צלזי"ע דצריאה כחי צכ"ש דפ"ד רפ"יה והחדש דפ"ז :

אך צענין קדר הכונה ל"ל דנמלא כפי זה דצחחילה מושכיס צזון סמק"י דליוו דללס צלחירת אשר קדשנו צמלותיו ולוו וכו' וצקיסו הצרכה מושך עיי עשית חנוטה הסיח או חסכ"ל הסיח צחינה ל' דללס, ואכן קיי"ל צכל מקום חחילה מושך ל' דללס ואח"כ סמק"י דליוו כחי צע"ח ס"ך פ"א, ועיין צכונת העמידה צמילת קונה הכל גם צקדור סקידר הרצ ש"ש זלטיה כחצ לבין כן. אחר גמר המשכת המוסין דל' דללס דאוי"א, אז נמשך המקיפים (ב)

בברכה ממשיך אוי"ם כמי"ש בסידור ובמעשה
 הנטייה אוי"ם שהוא צ"י והיעזא :
שוב נזכרתי שהר"א משעאן זלה"ה נרגש
 מזה ויש אצלי תשובה מהרב הגו' בזה
 בתשובותיו כ"י המטינים אצלי ה' יזכינו
 להיציאם לאור בס"ד וראיתי נכון להעתיק
 כאן שאלתו השנייה לניד בכדי שיהיו שפתי
 צדיק דובבית זיע"א יו"י :

טז) שאלה כחוב ששכ"ו דרושי סוכות
 דרוש ג' [דק"ד ע"ג] וז"ל כי
 לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס
 באחרונה כי הוא עליון מן הפנימי ע"כ וכ"כ
 בדרוש ה' וז"ל וכבר נתבאר למעלה כי לעולם
 אור הפנימי נכנס קודם האו"מ וכו' ועו"ש
 ומזה נולד לו שאלה עמוקה דל"כ ל"ל מ"ש
 בע"ה שטר פו"ח פ"ב שבברכה המלוכה נמשך
 האו"מ ובעשיית המלוכה נמשך האו"ף. וכבר
 ארז"ל שכל המלות מצרך עליהם עובר לעשייתם
 א"כ נמצא שתחלה נמשך האו"מ ואלה"כ
 האו"ף ואיך יכון מ"ש הכל שאו"פ נכנס קודם
 האו"מ אכן שצחי ואראכ חכמה תחה השמ"ש
 זלכ"ה וגדולה היא אלי והוא מ"ש צסידור
 צחיצת קונה ככל דחפילת חול שכתב וז"ל
 ומחה יכוין להמשיך צ' ללמים. לי שהם חח"ן
 צג"ה דח"י דפרלוף חג"ת דצינות דישראל
 וכו' ולהמשיך כלי כנז' לחח"ן צג"ה דח"י
 דנה"י דפרלוף הפנימי דחג"ת שצחוק הנה"י
 דפרלוף הנה"י וכו' וכ"כ שם בללם דמי עו"ש :
קרי מצואר שכמשכת הלי"מ אינו לפי המובן
 שהם חצ"ד ע"ג חג"ת וחג"ת ע"ג נכ"י
 אלא שהם ללמים שלמים חצ"ד חג"ת נכ"י
 דמי לללם לצדה וחצ"ד חג"ת נכ"י דלי לללם
 לצדה וחצ"ד חג"ת נכ"י דלי לצדה והם ג'
 ללמים צבוח ומה שאנחנו אומרים ל"מ מקיפים
 והלצעתם חצ"ד חג"ת דחבונה וכלי הפנימית
 צג"י דחבונה הוא צכל ללם משלש
 ללמים הכוללים דחצ"ד ודחג"ת ודנה"י
 הנקי לללם דמי ולללם דלי ולללם דלי וכ"כ
 צפקדמת חבונה ופורים וז"ל ולהמשיך ללמי
 המוחין דמ"ה וצ"ן ללמי ל"מ צצרכה וכללם
 דלי צמעשה ע"כ וכ"כ צפקדמת צרכה העומר
 וז"ל ומדע כי צצרכה של המלוכה נמשך האו"מ

ב

דכוונתו ל"מ לללם שהם פרלוף הפנימי והאמלעי
 שהם הכחצ"ד והחג"ת וצמליה עלמא נמשך
 או"ף דכוונתו כלי לללם שהוא פרלוף החילון שהוא
 הנה"י עכ"ל :

ומעתה לפי כל האמיר שבנו בדבר ענ
 ציריו ומכוני דהכח צחמת אמרו
 רז"ל שכן המלות מצרך עליהם עובר לעשייתם
 יצברכה שלהם נמשך או"מ שהם ל"מ כמ"ש
 בשטר הו"פ אמנם אלו הלי"מ אינם הפרטים
 הכולצשים צחצ"ד חג"ת דחבונה שע"ג הנה"י
 רק הם ללמים שלמים שהם מהלצשים צפרלוף
 הפנימי והאמלעי ובעשיית המלוכה עלמא נמשך
 לללם דלי שללם יצפרטותו יש צו לי ולי ומי ואל"כ
 הכל צצרכה הולצ עלמי נמשך או"מ דכוונתו
 ללמים שלמים לללם דמי דאו"ה ולללם דלי דאו"ה
 לפרלוף הפנימי והאמלעי שהם הכחצ"ד והחג"ת
 ואח"כ בעשיית המלוכה דנטולת לולב נמשך וצא
 לללם דלי אמנם אינו צא כילו כאלה רק צמעשה
 הנטולה והנענוטים צא צחינת לי ואח"כ צפקפת
 המצבה או התיצב צצ"ז צא ל"מ לללם דלי
 ומחי דאיתמר הכל שלעולם או"פ נכנס קודם
 או"מ היינו האו"פ דלי לללם דלי ודללם דלי
 ודללם דמי שצפרטות עלמא או"פ שלהם שהוא
 לי נכנס קודם או"מ שצכס שהם ל"מ יען שפרט
 החחון דאורך דאו"ה נכנס צצ"ה חחלכ ע"כ
 מהר"א משעאן זיע"א :

יז) שאלה מ"ש ברש"ש ז"ל צנכר שלום
 צפקדמת הצרכה [ד"כ ע"ג]
 וז"ל צכל מלוכה ועצודה וצרכה לריך להנושיך
 לזרין צ' מיני מוחין אי מוחין דיניקה להיות
 כה לזרין לעלות למ"ן צ' מוחין דגדלות בעיקרים
 דאותה מלוכה או צרכה וכו' ע"ד סדר כונה
 ק"ש כנודע ע"כ ל"ט דנמצא כמה שינויים
 מכוונת הצרכה לכונה ק"ש אי צכונת הצרכה
 ממשכין השפע ליניקה דזרין מכתר עליון שהוא
 תואר למלכות דעקודים. ויורד השפע לפחיק
 ונוק' וא"ה ונוק' ואו"ה וישכר"ת ואח"כ ממשכין
 מוחין דיניקה לזרין משא"כ בק"ש ממשכין
 מוחין דיניקה מאר"ה דוקא לזרין ולא נמשך
 השפע מכתר עליון מה גשחוכ ?

תשובה לזה השיב הרב ר' אצרכס סאלס
 נר"ו כי צכל יום צתפלק יש לזרין
 כמה

[ס"ב ע"א] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

[ס"ח ע"א] ד"ה להמשיך ל"מ דישסו"ת וכו'. נ"ב, מ"ש בסידור בכוונת קונה הכל להמשיך ל"מ דישסו"ת, הקשיתי להרשד"ך מהו להמשיך, כי בלאו"ה הם עומדים ע"ג הכתר שלו, כי הכתר שלו הוא נעשה מב' שלישים דת"ת דישסו"ת, והל"מ הם הכחב"ד חג"ת (דהיינו הש"ע דת"ת ולא כולו) דישסו"ת, וכן[ש]נמשך לו הכתר אז ממילא הם מחוברים עם הש"ת דת"ת דאימא. ותירץ ע"פ מ"ש בסידור הארוך. ואח"כ ראינו שם ושם כתב להמשיך הצ' דל' בתוך נה"י דחג"ת דז"א, דהיינו בתוך הצ' דל' דז"א ונה"י דמ', דהיינו הצ' דמ' בתוך הצ' דמ' דז"א, דהיינו דחב"ד דז"א. ובסידור הארוך מבין שאלו הל' מ' דישסו"ת ודז"א הם בעובי זה בתוך זה כמ"ש בשער פרקי הצלם, ולכן נופל שפיר מלת להמשיך. אבל הוא פירש שלעולם שהם זה למעלה מזה, ואפ"ה יפול לשון להמשיך, והוא על בחינת המשכת הצ' דל' בתוך הצ' כולו דז"א, דהיינו כל מה שמשכנו לז"א עד הכתר שלו בקונה הכל הוא בחינת הנה"י דישסו"ת בתוך ט"ס דז"א, וזה בערך פרצוף העיבור דגדלות, והל' הוא פרצוף היניקה שלו, וידוע מ"ש בשער עי"מ כי נה"י דפרצוף היניקה נתלבש בכל אורך הפרצוף דעיבור, וכן הנה"י דגדלות מתלבש בכל אורך פרצוף דיניקה. וכן כאן אנחנו ממשיכים הצ' דל' בתוך כל האורך הצלם דצ' דז"א, וכן הצ' דמ' בכל אורך הצלם דל'. ונמצא שהצ' דל' ודמ' הם נכנסים בפנימיות, והל"מ של כל אחד ואחד הם נשארם בסוד מקיפים. והשמ"ש בפ"ה דשער

[ס"ז ע"ב] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

נא. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולפי המבואר שם נראה שאין לגרוס "דרך מחיצות יסוד דאימא", דהכא איירי בהארת הענפים שכבר נתפשטו בגילוי תוך פרקי הצלם דנה"י דאימא. ובסידורי חו"ר בית אל הדווקנים שהוא מ"ב לא גריס לה, וכן עיקר.

נב. א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין לעיל על דף ס"ב ע"א, ובהגהה שם.

שלו. ומ"ש בתחילה להמשיך ג' גבורות עליונות לחג"ת, פירוש השייך לחג"ת. והראיה מן הת"ת, שהרי בהת"ת המשיך ג' גבורות ועם החו"ב נעשה ה', ואיך קורא אותם שלשה, אלא פירוש שלשה מה ששייך להם. וכזה אזלא לה קושיית הרב עלי נהר על הגהות סידור הארוך שהקשה למה לא סידר הרש"ש ז"ל כפי שמועה ב' כי כן הסכים בשער ל"ה פ"ה, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ע"ב ע"א] ד"ה להמשיך הבינות וגבורות דישסו"ת וכו' עם המלכיות דכתר די"ס שהם יו"ד ריבועים דהויו"ת פשוטות וכו'. נ"ב, ר"ל על ידי כניסת צלם דתבונה תוך לאה ורחל ננסרים הריבועים שנתלבשו בתוך כלי החיצון דז"א וניתנים אל הנוק'. עיין נהר שלום (דף י"ג רע"ד) [בנד"מ דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה], וכן מבואר בכוננת זוכרינו דראש השנה. (מסידור הראמ"ע).

[ע"ד ע"ב] ד"ה ושארית המוחין להמשיכם לנה"י דפרצוף הנזכר וכו'. נ"ב, לעולם נה"י דישסו"ת הם בחינה אחת, וכל המוחין דאחור ופנים שמקבלים הזו"ן הוא רק מנה"י דישסו"ת הנזכרים. הא כיצד, בנה"י דישסו"ת כל אחד יש בו ג' פרקין, וכל פרק יש לו ג' כלים חיצון אמצעי ופנימי. וכשבאים ו"ק דגדלות דאימא בק"ש מתלבשים בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה הנזכרים, ומתלבשים בחב"ד חג"ת דז"א. וכשבאים ג"ר דתבונה בעמידה, מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה. וכשבאים ו"ק וג"ר דיש"ס בעמידה מתלבשים הו"ק בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס, והג"ר מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס כסדר הנזכר בתבונה. וכשבאים מוחין דפנים

המוחין שכתב דצ' דל' תוך הצ' דצ' והצ' דמ' תוך הצ' דל' וכו' הוא מדבר על פרצופים דעובי, והוא כמו שער פרקי הצלם, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ס"ט ע"א] ד"ה לחזור ולהוריד הכפל וכו' להורידם לנה"י דז"א. נ"ב, עיין שער שבירת הכלים פרק ב' בהגהת השמ"ש וז"ל: הנה הב' חסדים דנצח והוד אחר שעולים וכו' חוזרים להתפשט בנו"ה דז"א וכו' ומגלים אור המוחין [שבתוכם לחוץ] לתוך נצח והוד דז"א. (מסידור הראמ"ע).

[ע' ע"א] ד"ה לכני בניהם מס וכו'. נ"ב, מ"ש בדרוש אטב"ח בסידור בבנין הנצח שהוא מ"ס, והלא הסדר של הסידור לא כסברא א' ולא כשניה דמוהרח"ו ז"ל דסוף פ"ז דשער ל"ד ובפרק ה' דשער ל"ה, דאם כשמועה א' לא היה לו להנצח לקבל הב' גבורות שלו ושל ההוד, והיה לו לההוד לקבל גבורתו מן הת"ת, ואם כשמועה ב' היה לו לחסד לקבל מן הדעת כל הה' גבורות, וכן הגבורה ד', ולמה לא קבלו כל אחד כי אם גבורה אחת לבד בסוד י"ץ. אלא לעולם כב' השמועות. וא"נ אם כבר קבל החסד ה"ג כשמועה ב' היה לו להיות ו"ץ ולא י"ץ, זה כבר תירץ מוהרח"ו ז"ל בפ"ה דשער ל"ה, לפי שבלאו הכי היה לו נקודה שורשית בו, וכן לגבורה לא נשרשו שם הה"ג בחסד כי אין צריך לקחת בסוד שורש, לא כן הת"ת שלא היה לה נקודה, אבל הדעת שאני לפי שורשה ולכן עלו שמה בחשבון, והנצח לקח ב' ואח"כ הוא נתן להוד. ואם כשמועה ראשונה מה שקיבל הנצח ב' גבורות זה כבר נתן טעם מוהרח"ו ז"ל בשער ל"ה פ"ה, לפי שהם אחים שלא יתפרדו, וב' פלגי גופא, וזכר ונקבה וכו'. והסידור יתפרש על כל הב' שמועות, ומה שכתב גבורה א' לחסד, פירוש השייכא אליו להגדילו, וכבר יש לו נקודה א'

שע"ר ח"ב שאלה ט"ז (הרא"מ - השפת אמת)

צ - פר' חיצון ל - פר' אמצעי מ - פר' פנימי

מ - חב"ד	מ - חב"ד	מ - חב"ד
ל - חג"ת	ל - חג"ת	ל - חג"ת
צ - נה"י	צ - נה"י	צ - נה"י

הם הנזכרים בפרק ה' משער הנזכר. וכל זה בגבול האצילות. ובי"ע התחתונים יש בהם חו"פ דחיצוניות וחו"פ דפנימיות, וחיצוניות דחו"פ כליות כדמיון כלים בי"ע העליונים דחו"פ שבגבול האצילות, דהיינו ג' כלי בריאה העליונה דחו"פ דמיון כלי הבריאה התחתונה, וכן ביצירה ועשיה, ופנימיות דחו"פ דבי"ע התחתונים דמיון כלים דאצילות העליונה דחו"פ והם תותם מחותם.

ולפי זה מ"ש בקדשנו מוחין דחכמות דאו"א וכו' הוא כך, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דז"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השבח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות לחב"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דז"א דחיצוניות או דפנימיות והם לכח"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. וכמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות מחב"ד חג"ת

דמוכרח לומר כן כיון דיש ב' המשכות כברוך אתה וכולם הם בחג"ת דז"א, ליכא למימר דלית ביה אלא חד פרצוף אלא ודאי הם ה"פ. וא"כ לא מצינו שנעשה מב' פרקין דחג"ת כלים דכח"ב הפנימיים, ועיין בברכת אבות במלות אלהי אברהם וכו'. א"כ כוונה דג' מ"ב הם בכח"ב דנה"י וחג"ת דחג"ת, ועסמ"ב וג' אהי"ה הם בכח"ב דחג"ת, וק"ל.

ד. וברך פ"ד ע"ב ובקיצור [בנד"מ דף כ"א ע"ג] העמיק יותר דאי הדברים כפשטן מעולם לא מצינו שמוחין דאבא נכנסין בז"א קודם מה שנכנסין מוחין דאימא, ולעולם מוחין דאבא מלוכשים בנה"י דאימא. אלא הבנת הדברים עפ"י מ"ש בנה"ש דף נ"ג ול"ה [בנד"מ דף י"ב ע"ד וט"ז ע"ד]. והיוצא מכללות דבריו דלשם* שבגבול האצילות יש אבי"ע דפנימיות מלבישים זה את זה בשוה, ועליהם אבי"ע דחיצוניות מלבישים זה את זה בשוה מראש האצילות עד סופה, וכל אחד מח' עולמות אלו יש בו ה"פ א"א ואו"א וזו"ן, וכל עולם מהם יש בו ג' כלים. ונמצא שז"א דאצילות דאבי"ע דחיצוניות ופנימיות הוא אצילות שבו דחו"פ, וז"א דבי"ע דחו"פ הוא בי"ע שבו דחו"פ, וג' כלים די"ם דאצילות שבו דחו"פ הם הנזכרים בפרק ג' דשער השמות, ובי"ע דז"א דחו"פ כליהם

א' ע"ד

ז. שד"ה: צ"ל כן ג"כ החב"ד הוא בה"פ דאבי"ע דז"א והוא כי בקדשנו וכו' (מכת"י).

ז. שד"ה: צ"ל לכחב"ד (מדפו"י).

ח. שד"ה: מדברי הגהמ"ח ז"ל נראה שמה שאנחנו ממשיכים בתיבות במצותיו וצינו וכו' הוא לז"א דבי"ע דאצילות, והכלים הם דבי"ע הנזכרים בשער השמות פרק ה'. אמנם מריש דרוש ב' דשער חו"פ מוכח להדיא שבי"ע דז"א ששמות כליהם כמו שמות הכלים דבי"ע התחתונים הנזכרים בפרק ה' דשער השמות הוא פרצוף הקטנות דז"א והוא בחינת חיצוניות הז"א כמבואר שם בדרוש א' עי"ש. וזה כבר נמשך להם מתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם. ומה שאנחנו ממשיכים בתיבות קדשנו במצותיו וכו' הוא לבחינת האצילות דאבי"ע דז"א [דאצילות] וכמבואר בנהר שלום [בהקדמת ברכת התורה] שיש בגבול האצילות ט"ז פעמים אבי"ע שהם ס"ד עולמות, נמצא דכל האבי"ע דז"א שאנחנו ממשיכים להם מוחין בתיבות קדשנו במצותיו וכו' כליהם הם דפרק ג' דשער השמות, וכן בי"ע התחתונים שנמשכים להם בתיבות במצותיו וכו' הם אצילות דבי"ע אשר כליהם נעשו מחותם האצילות העליון וכולם אלהות גמור. אבל בי"ע דבי"ע נתקנים בתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם כמ"ש בסידור (מכת"י).

קס"א להשלים החסרון יעו"ש והיע"א :

כ) שאלה זכר שלום [דכ"ז ע"א] זמלך העולם כתב יכוין להעלות כל מוחין דיניקה עם הרפ"ח עד ע"צ ס"ג דל"ק וכו' יעו"ש ל"ל ח"ס עתה מעלים אותם מצי"ע או מהיכל הכזה דבריאה ואת"ל מהיכל הכזה כסדר הידוע ח"כ אינתי עלו עד היכל הכזה כי צק"ש דשחרית שעולים מהיכל הכזה דבריאה כבר מקודם בקרבנות וזמירות ויולר בעליון אותם עד היכל הכזה דבריאה וסדר זה אינו בצרכי :

תשובה ע"י כונת עשיית המלוא וכברכת נוצר הרפ"ח מצי"ע ומעלה אותם עד היכל הכזה דק"ק דבריאה וזמלת צרוך אתה כי אלהינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג חילוקיות או"ח וזמלך העולם מעלה מוחין דיניקה והצורקים שביכל הכזה עד ע"צ ס"ג דל"ק ומזדווגים וכו' ונחקנים וממשיך אותם ע"י זווג פלימות או"ח לזוין מכרס"ג שד"ה יל"ז :

א"ה גם נראה לומר שבאמירת ברוך אתה ה' עולים ממילא כל הבוררים עד היכל ארבה דק"ק דבריאה דאליכ מה נאמר גבי ק"ש דקרבנות וק"ש שעה"ט דשם לא יש סדר עלייה היכלות כמו ק"ש דשחרית ואנחנו סכונים באחד להעלותם מהיכל אהבה ואינתי עלו דשם סוכר לומר שעולים ממילא ובק"ש דערבית לא קשה סודי כי שם נרמו עליותם בהיכלות שנוכרו בערבית יעו"ש ובברכת אשר בדברו וכן ברכה שבברוך שאמר צ"ל כמ"ש ועיין פתח עינים [ר"י ע"א] שעמד בזה וז"ל בענין ק"ש וקרבנות צ"ל דכבר כתבנו דבמלת שפע יברר רפ"ח מהיכל אהבה דבריאה וכו' בנזק אינתי עלו וגם המלכות סחי עלתה שם הלא עדיין מלכות דאצי' שירדה לברר לא עלתה דבריאה וכן עדין צ"ל כבירור רפ"ח בברכות השחר וכן בק"ש דערבית וקשעיה שאין בהם סדר עליות העולמות ובערבית דחול אפשר שעולים בהזכרת ההיכלות ואפ"ל שבברכות השחר וק"ש דקרבנות וכן כל ק"ש עולים הבוררים מבי"ע חבף ממילא בק"ש באמריך שמע ישראל ובברכות באמריך ברוך אתה ה' וזה ע"י כח הנמשך תחלה מלמעלה

פניג חיצון ראויא שהוא דחיות תדירי שנעשה ממילא יעו"ש"ב והיע"א :

כא) שאלה למכ הידים דוקא חייבים נטילת כן בשינוי כן כשנכנס לבית הכסא ולא כרגלים וכלא כיוכ ראוי שגם כרגלים יתחייבו נטילת שצבם אחיות החילונים יותר מהידיים :

תשובה צע"ח שער כ"ז פ"ג כתב וז"ל ולכן שורש הדינין בזרועות שכם סוד מנלפ"ך כפולות צימין וצשמאל והדינים יש לכס כי מקומות כזו צלדלר ולאחד מהם הוא הזרוע וזכו כפעם שהקלי נאחזת שם תמיד וז"ס נטילת ידיים ע"כ. ממ"ש נאחזת בידיים תמיד וז"ס נטילת ידיים משמע שדוקא בידיים נאחזים ולא בשאר כגוף וצרגלים אך זה אי"א שהרי כתב והדינין יש לכס כי מקומות כזו צלדלר [דקמ"ז ע"א] ושם סדרו שעה קול שוקי ידיים ורגלים ח"כ גם כרגלים נאחזים ולמה אי"ל נטילת ולי"ע כיצ"ל :

א"ה יניקת החיצו"ר בין מהידיים בין מהרגלים וכמ"ש בשער ר"א פ"ב וז"ל דע כי הקליפה יניקתה הוא מסוף האצבעות בין בצפרני ידיו בין בצפרני רגליו וע"כ בקנה האדם מסמטתו בבקר בגילה כבר שרתה רוח רעו עליהם וצריכים נפשי שחרית ע"כ וקשה דהתחזיק בתרתו ומסיים בהרא"ו וכמו כן כתב בש"הכ"ו [ר"ף א' ע"ר] יעו"ש אך בש"הכ"ו דרוש חיקון חצות [דנ"ח ע"ב] כתב וז"ל בענין קיטו מהמטה בח"ל אחר שיפחד וינקה גופו וירחץ פניו ידיו ורגליו וכו' ע"כ תרי טבואר שגם רגליו צריכים נטילה וכ"כ הרב אביגדור על דברי הרב בש"הכ"ו לעיל וכ"כ הרמב"ם בפ"ד מהלכות הפלה וז"ל אבל שחרית דוחץ פניו ידיו ורגליו ואח"כ מתפלל ע"כ אך הראב"ד השיגו בזה ועיין בכ"ס שם וכתב בש"סן ששון על ש"הכ"ו [ר"א אות כ"ד] כי מ"ש בדרוש חצות וגם רגליו אינו לחיובא אלא לנקיין בעלמא ואשמעינן שמתיר לעשות כן וכמ"ש סדן בכ"ס לסכנת הראב"ד יעו"ש אבל כאן בדרוש שאנו בו שהוא עיקר החיוב ועיקר נפשי לא הוכר רגליו דאינו חיוב עכ"ל אך עדיין קשה כיון שעיקר הניקה היא ג"כ מכרגלים